XX. évfolyam 46. szám Ára: 1 forint 1964. november 12

Lövészverseny a vállalatnál — *Azzal ne strapáld magad, az úgyis a tiéd!*

MIÉRT IS MENTEM   HOZZÁD FELESÉGÜL?

1.

Durr! Kovács bevágta maga után az ajtót, és elrohant. El kellett rohannia hazulról, mert már nem bírta tovább idegekkel. Egész este veszekedtek Jolánnal, a feleségével, és Jolán állandóan azt hajtogatta: „Miért is mentem hozzád feleségül? Miért is mentem hozzád feleségül? Feleségül mehettem volna Kovásznai Zoltánhoz is...” Amikor már huszadszor hallotta ugyanezt, visítozva felugrott a levegőbe, aztán, mint egy tébolyodott, kirohant a lakásból.

Odalenn az utcán megállt és lehunyt szemmel nagyot szippantott a friss, hideg levegőből.

2.

Tíz óra tájban indult el világgá, és most már éjfél felé járt. Két órája rótta már az utcákat, céltalanul, dühösen, egyre fáradtabban. „Kivert kutya vagyok — siránkozott magában —, szegény, szegény, kivert kutya vagyok...”

Hirtelen elbotlott. Egy férfi ült a falnál, kinyújtott lábbal.

— Hé, nem tud vigyázni?! — kiáltott rá ingerülten. — Húzza beljebb a lábát, az ember a nyakát törheti...

— Volt nekem egy fehérszárnyú, bóbitás galambom — válaszolta az idegen, és felemelte a fejét.

3.

Kovács nem akart hinni a szemének. „Ez a részeg pasas, aki itt ül, nem más, mint... Lehetetlen!... De igen... Ez a pasas Kovásznai Zoltán!”

„Miért is mentem hozzád feleségül?!” — kiáltotta a felesége, aki most a fejében ült, valahol a halántéka táján. Gyorsan megrázta a fejét, kirázta belőle az asszonykát, aztán közelebb lépett a falnál kuporgó, gyűrött, borostás arcú, bamba tekintetű alakhoz:

— Kovásznai, te vagy az?

— Volt nekem egy fehérszárnyú, bóbitás galambom... — rikoltotta Kovásznai bele az éjszakába.

— Jól van no — csitítgatta —, majd megkeressük, csak ne üvölts!...

4.

Már rég volt ilyen boldog, mint most. Íme, itt az a férfi, akit a felesége annyiszor emleget, itt fekszik a járdán, tökrészegen, tehetetlenül. „Hazaviszem — mondogatta magában —, hazaviszem Jolánnak, ha addig élek is. Jolán, fogom mondani, elhoztam neked Kovásznai Zoltánt...”

— Gyere, kelj fel... Kelj fel szépen... Úgy!... Itt nem maradhatsz... Gyere szépen... Jár a baba, jár, mint a kismadár...

Dülöngélve vonultak végig az utcán.

5.

A részeg férfi torkaszakadtából üvöltött.

— Könyörgök, csendesebben! — kérlelte Kovács.

— Részeg disznók! — kiáltottak rájuk többfelől. — Nem szégyellik magukat?!

Nagyon lassan haladtak előre, mert Kovásznai minduntalan le akart feküdni és a kispárnáját kereste. Negyedóra múlva Kovács már teljesen kimerült: a szeme kidülledt, a szája kiszáradt, a tüdeje zihált. Ekkor eszébe jutott egy mentő ötlet: a falhoz támasztotta Kovásznait, és elment taxit keresni.

Hosszas keresgélés és várakozás után végre talált egy szabad kocsit, de mire visszatért oda, ahol Kovásznait hagyta, az már nem volt sehol.

6.

Végigcserkészte az utcákat, de eredménytelenül: a részeg eltűnt. „Hova a csudába mehetett? — töprengett elkeseredetten. — Jobban kellett volna vigyáznom rá...”

Már-már lemondott a tervéről, amikor egy telefonfülkéből felharsant a nóta: „Volt nekem egy fehérszárnyú bóbitás galambom...

A telefonfülkéhez rohant és feltépte az ajtót. Kovásznai dalolva, nyílegyenesen zuhant ki a járdára.

— Kelj fel! — kiáltott rá kétségbeesetten Kovács. — Velem kell jönnöd!

— Hova akarja vinni azt az embert, és mit akar tőle?

Egy két méter magas és két méter széles rendőr állt a hátuk mögött.

7.

— Meg akarom mutatni Jolánnak — válaszolta gépiesen Kovács, megtörülve verejtékező homlokát.

— Ahá, meg akarja mutatni Jolánnak... Miért akarja megmutatni Jolánnak, és ki az a Jolán?

— Jolán a feleségem...

A rendőr értetlenül, gyanakodva bámult rá, aztán így szólt:

— Ahá, kérem a személyazonossági igazolványát!

Hosszas tárgyalás, könyörgés után, a rendőr elengedte őket:

— Tűnjenek el! De ha öt perc múlva itt találom magukat, velem jönnek az őrszobára!

Kovács betuszkolta az alvó Kovásznait a kocsiba, aztán elindultak hazafelé. A taxióra negyven forintot mutatott, de sebaj, megéri.

8.

Két órára értek haza. A lift nem járt. Kovács a vállán vitte fel Kovásznait az ötödik emeletre, és amikor felért, majdnem összeesett. Csak az akarat tartotta benne a lelket, a cél lelkesítette, és minden egyes lépcsőfoknál Jolán arcát látta maga előtt... Maradék erejét összeszedve, reszkető kézzel becsöngetett az ajtón.

— Elhoztam — lihegte, amikor az asszony ajtót nyitott. — Elhoztam azt a férfit, akihez feleségül mehettél volna...

Kovásznai négykézláb állt mellette, és énekelt...

9.

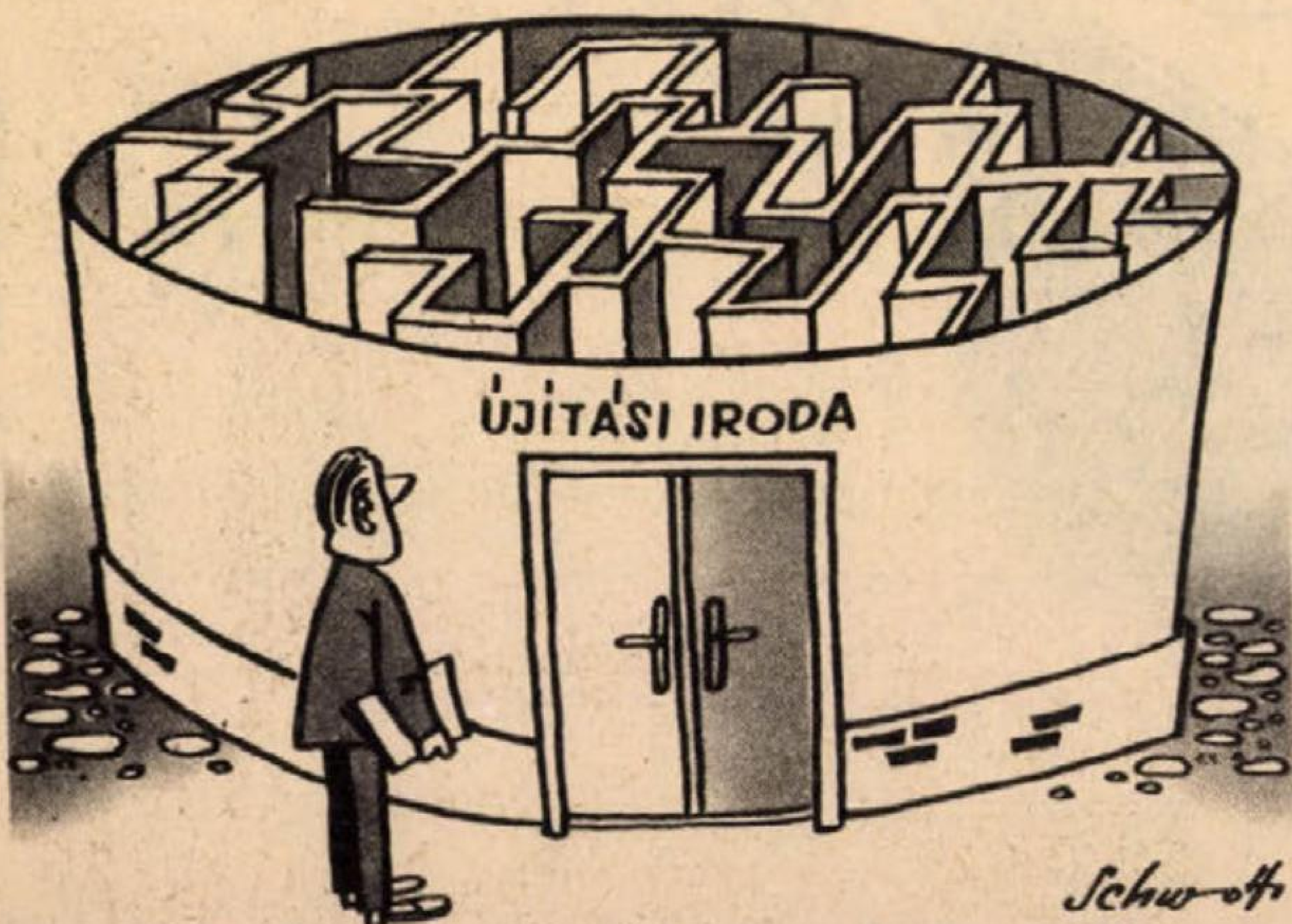
Másnap reggel kiderült; Kovásznai megrögzött antialkoholista, de tegnap elfogadták egy találmányát, és ennek örömére a barátai megitattak vele másfél deci cseresznyét. Kiderült róla az is, hogy főmérnök, autó- és villatulajdonos, és még mindig nőtlen, még mindig szereti Jolánt.

10.

Kovácsné másnap beadta a válópert.

Mikes György

Stílszerű építkezés

Falusi hajszárító

Gazdasági bajok

Várnai György rajza

– Valami új mutatványt kellene kitalálni, amivel pénzt lehet keresni...

EDZŐTÁBOR

Nemrég nyílt meg fővárosunkban a tudományos és kulturális élet új fellegvára, az Országos Irodalmi és Művészeti Edzőtábor. Az edzőtábor helyét a szakemberek gondos körültekintés után, fővárosunk egyik leglevegőtlenebb pontján jelölték ki, ahol koncentráltan érvényesül a levegőszennyeződés és a főváros füsttel való telítettsége. Az edzőtábor különleges műszaki berendezéseiből megemlíthetnénk a dolgozószobák speciális szellőzőberendezését, mely az elhasznált levegőt egy csőrendszer segítségével visszafújja a szobákba és ilyen módon biztosítja a levegő fokozott romlását. Az ablakok, melyek tetszés szerint nyithatók, vagy zárhatók, egy szűk keresztfolyosóra néznek, ahol naphosszat ként, macskagyökeret és más, jól illanó vegyi anyagokat égetnek.

A tábor kertjének különleges tűzfal-rendszere a legtökéletesebb árnyékkal látja el az edzőtábor területét. Ez a tűzfal-rendszer a legerősebb napsütés esetén is képes elnyelni a napsugarakat, és így borús és nyirkos időjárást biztosít minden időben a tábor területén.

Valamennyi dolgozószoba központi fűtéssel és központi kávéfőzéssel rendelkezik, a radiátorok a forró gőzt automatikusan engedik a fűtőtestekhez kapcsolt Unipress főzőkbe.

Az edzőtábor különlegessége a központi ivócsarnok és a csarnokból nyíló gyógyszer-klub. Nem beszéltünk még a bentlakók ellátásáról.

Az Irodalmi és Kulturális Edzőtábor étrendje és napirendje is különleges. Általában az étkezések teljesen rendszertelen időközönként kerülnek sorra, kivéve a vacsoraidőt, melyet nagy pontossággal a késői órákban tartanak, és a legnehezebb fogásokat tálalják fel, hogy ilyen módon is csökkentsék az éjszakai nyugodt alvás és pihenés eshetőségét.

A tábor napirendje sokrétű és változatos. A lakók naponta kétszer: reggel, valamint a délutáni pihenő időben, közös dohányzással és alkoholfogyasztással szórakoznak egy esztéta és egy ideológus ingerlése mellett.

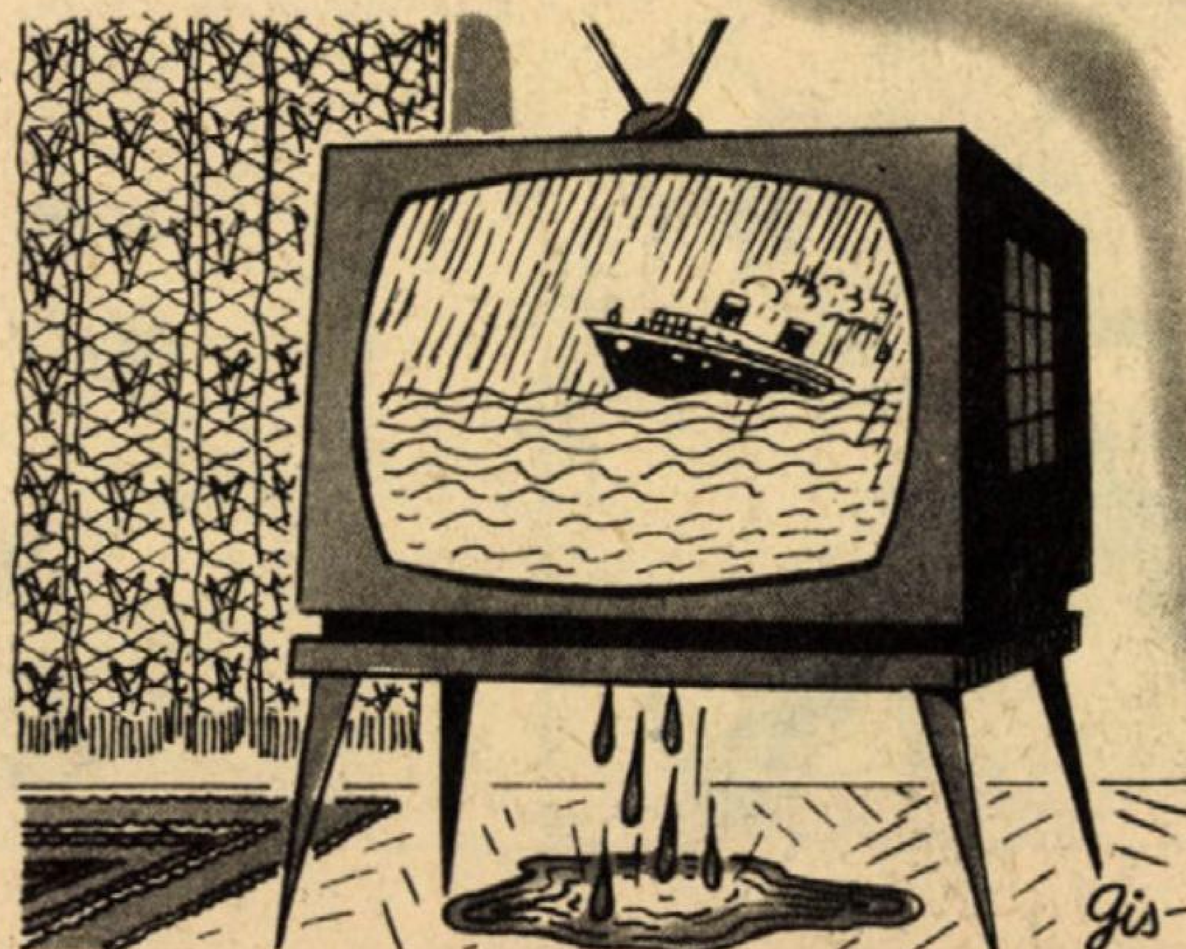
Házastársaknak az edzőtábor területén egyazon időben tartózkodniok nem szabad. A rendezetlen házaséletről külön gondoskodás történik. Cukrászsüteményt, tejet, gyümölcsöt és ivóvizet a tábor területére bevinni szigorúan tilos.

Végezetül hadd említsük meg, hogy az Irodalmi és Kulturális Edzőtábor lakói rendszeres orvosi ellenőrzés mellett élnek. Az orvosi ellenőrzés biztosítja, hogy a bentlakók véralkohol- és nikotintartalma állandó és megfelelően magas szinten álljon. Biztosítják a magas vérnyomást, a vegetatív idegrendszer zavarait, valamint szakszerű kezeléssel elősegítik a beutaltat egyéni adottságának megfelelő neuraszténiája kifejlesztésében.

Az edzőtáborba újabban csak gondos, előzetes vizsgálat és engedély alapján, kizárólag a legedzettebb, erős alkatú és hibátlan fizikumú beutaltak kerülhetnek, miután nemrégen egy tragikus esemény játszódott le falai között. A táborba ugyanis egy tíztusázó olimpiai bajnokot utaltak be, hogy könyvet írjon a győzelméről. A rokonszenves tíztusázó az edzőtáborba költözés harmadik napján összeroppant: szervezete nem viselte el a kulturális és irodalmi élet megterheléseit.

Somogyi Pál

A hiba a készülékben van...

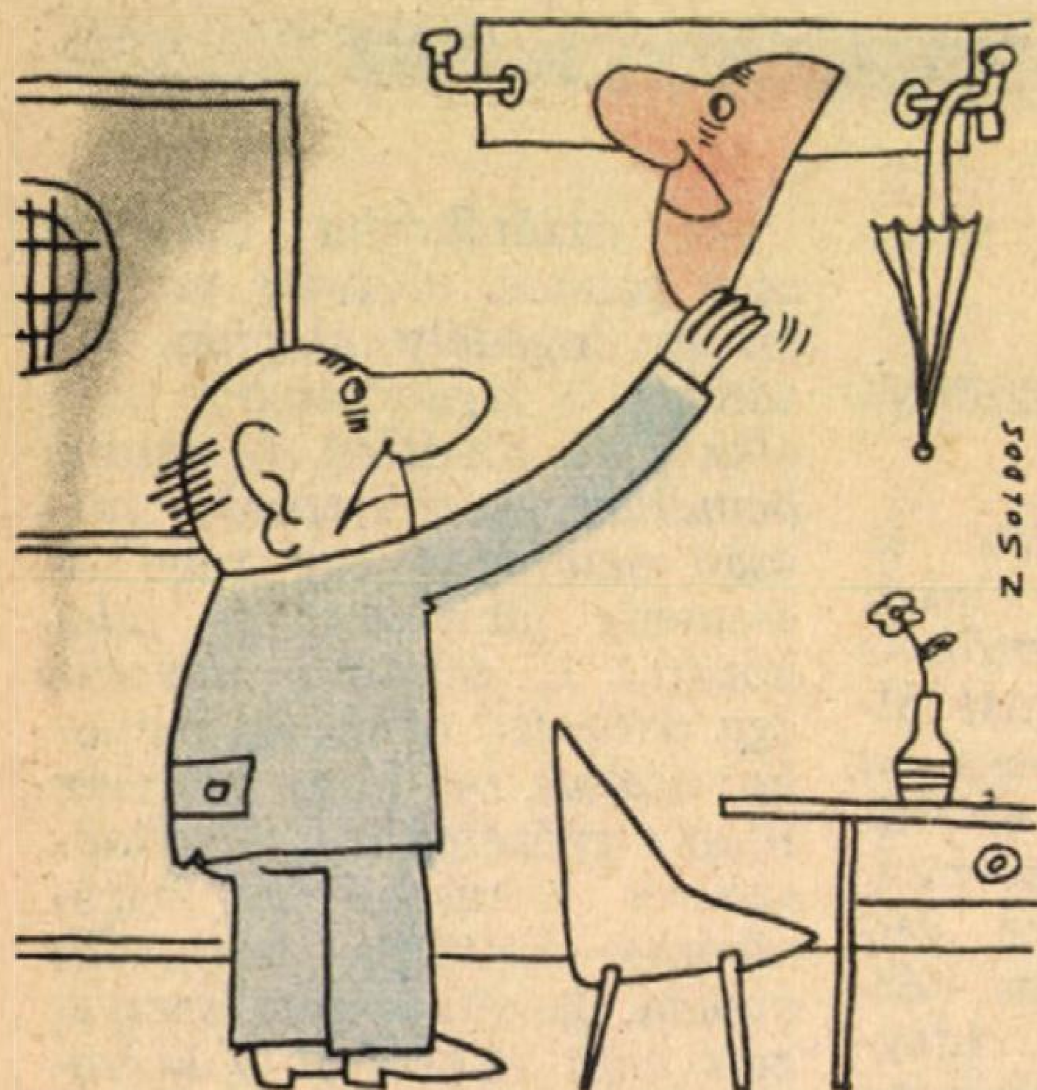

Mai trubadúr

– Szivi! Fontos közölnivalóm van, otthon majd pörgesd le!...

Munka után

LEVÉL egy félreértésről

Osztályvezető Kartárs!

Kötelességemnek tartom közölni, hogy nem önről emlékeztem meg — ezeken a hasábokon — abban a szerény iróniával tűzdelt levelemben, amely egy mogorva, kiskirály és nagyképű osztályvezetőről szólt. Istenemre, nem tudtam arról, hogy ön is ilyen osztályvezető! Félreértésről van tehát szó, s ok nélkül üldözi ön egyik beosztottját, faliújságjuk derék felelősét, aki levelemet a vállalati faliújságra kiszögezte. Akiről én írtam, az egy másik osztályvezető. Ő sajnos nem ismert magára, ön viszont magára ismert s féktelen haragjában letépte a cikket a faliújságról, amiből azt a következtetést kell levonnom, hogy legalább *még egy* olyan osztályvezető van az országban, aki mogorva, kiskirály és nagyképű.

Nagy hiba lenne azonban, ha ön most ezekből a sorokból magára ismerne, s feltételezné, hogy az ön faliújság-felelőse öntötte ki a szívét üldöztetése feletti keserűségében. Szavamra mondom: egy másik vállalat faliújság-felelőse járt nálam, és ő panaszkodott egy másik osztályvezetőre, aki mogorva, kiskirály, nagyképű és üldözi őt a faliújságra kitett gúnyolódó cikk miatt. Ez az osztályvezető is önhatalmúlag, dühében tépte le a cikket a faliújság táblájáról, feltételezhető tehát, hogy *legalább három* olyan osztályvezető van az országban, aki mogorva, kiskirály, nagyképű és üldözi a faliújság-felelőst.

Persze, ezek a legcsacskább osztályvezetők...

Mert például, ha a faliújságra kitett cikket

elolvasás után nem tépjük le a kollégák szemeláttára, akkor nem szolgáltatunk bizonyítékot arra, hogy rólunk van szó és felismerjük a saját rossz tulajdonságainkat. De ha véletlenül egyedül állunk a faliújság előtt, még akkor se tépjük le a cikket, ha magunkra ismertünk. Hallgassunk, mint a sír, és ne mondjuk el senkinek sem, hogy mit olvastunk a faliújságon.

De ha mégsem bírunk az idegeinken uralkodni, s feneketlen mérgünkben letépjük a cikket a faliújságról, akkor menthetetlenül rajtunk röhög az egész vállalat a portástól az igazgatóig, sőt egészen a felettes hatóságunk főportásától a főigazgatójáig. És ha ezen még inkább felbőszülünk és vak dühünkben még inkább üldözzük a faliújság-felelőst, akkor nagyon igazságtalanok vagyunk. Szegény, személy szerint nem is ránk akart célozni, s nem tehet arról, hogy mi mégis magunkra ismertünk, ahelyett, hogy másra ismertünk volna, ahogyan ez minálunk szokás.

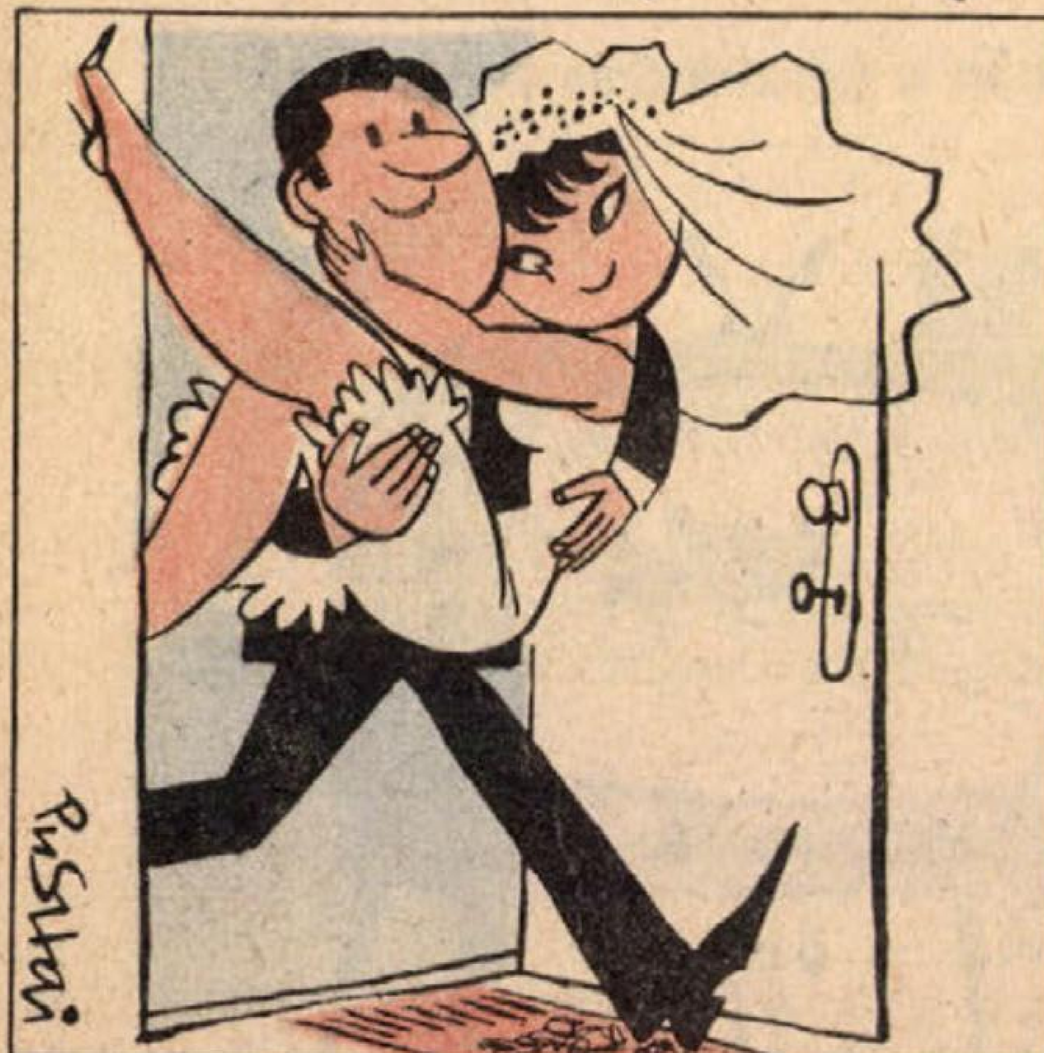
Ha ezek után akadna olyan faliújság-felelős, aki jelen levelemet jól értelmezett nevelő céllzattal kiragasztaná a faliújságra, s akadna olyan osztályvezető, aki letépné onnan, s azután félreértésből üldözni kezdené a faliújság jószándékú felelősét, akkor kénytelen lennék feltételezni, hogy *legalább négy* olyan osztályvezető van az országban, aki mogorva, kiskirály, nagyképű és üldözi a faliújság-felelőst.

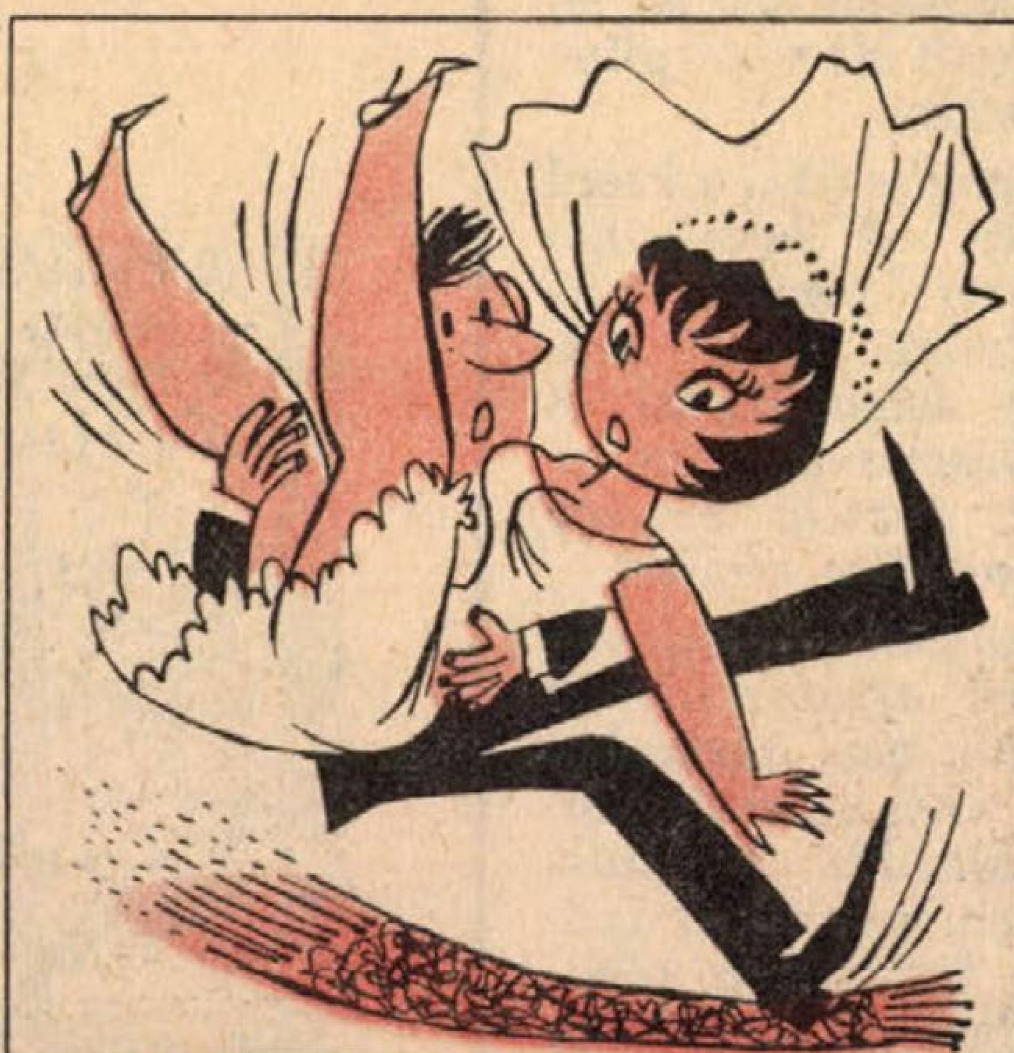
Ha meggondolom, nem is olyan sok. De azért néggyel lehetne kevesebb...

Földes György

Jucika nászéjszakája

Pusztai Pál rajza

Rejtélyes citrom

Kék tenger mellett, déli tájon,
örökzöld, lombos, karcsú fákon
virulnak ékes citromok,
felüdít szomjatoltó nedvük,
mely gyógyszer is! Ezért szeretjük
és erről szólnak e sorok.
Pompás gyümölcs! De persze itthon
nem fáról néz le ránk a citrom,
csak faládákban díszeleg,
így tehát be kell mennem érte
a gyümölcsboltba vagy Közértbe
s egy félkilót ott megveszek.

Otthon megnézem és mit látok?
Egy furcsa aránytalanságot:
két citrom oly nagy és kövér,
hogy kis dinnyékkel is fölér,
de héja vastag és bele
alig egy ringlónak fele!
A három kicsi: tiszta zöld,
mint tavasszal a fű, a föld,
és mindegyikük oly kemény,
kinyomni alig van remény,
és préselheted estelig,
csupán pár cseppet könnyezik.

Milyen rejtély ez? — kérdezed —
a nagy természet mily szeszélye? —
S a megoldást ha nem leled,
itt tippelek a megfejtésre:
a magyarázat: — egy tudós,
aki tobozzal keresztezte,
minálunk pedig pár meós,
ki átvette és beengedte!

Lovászy Márton

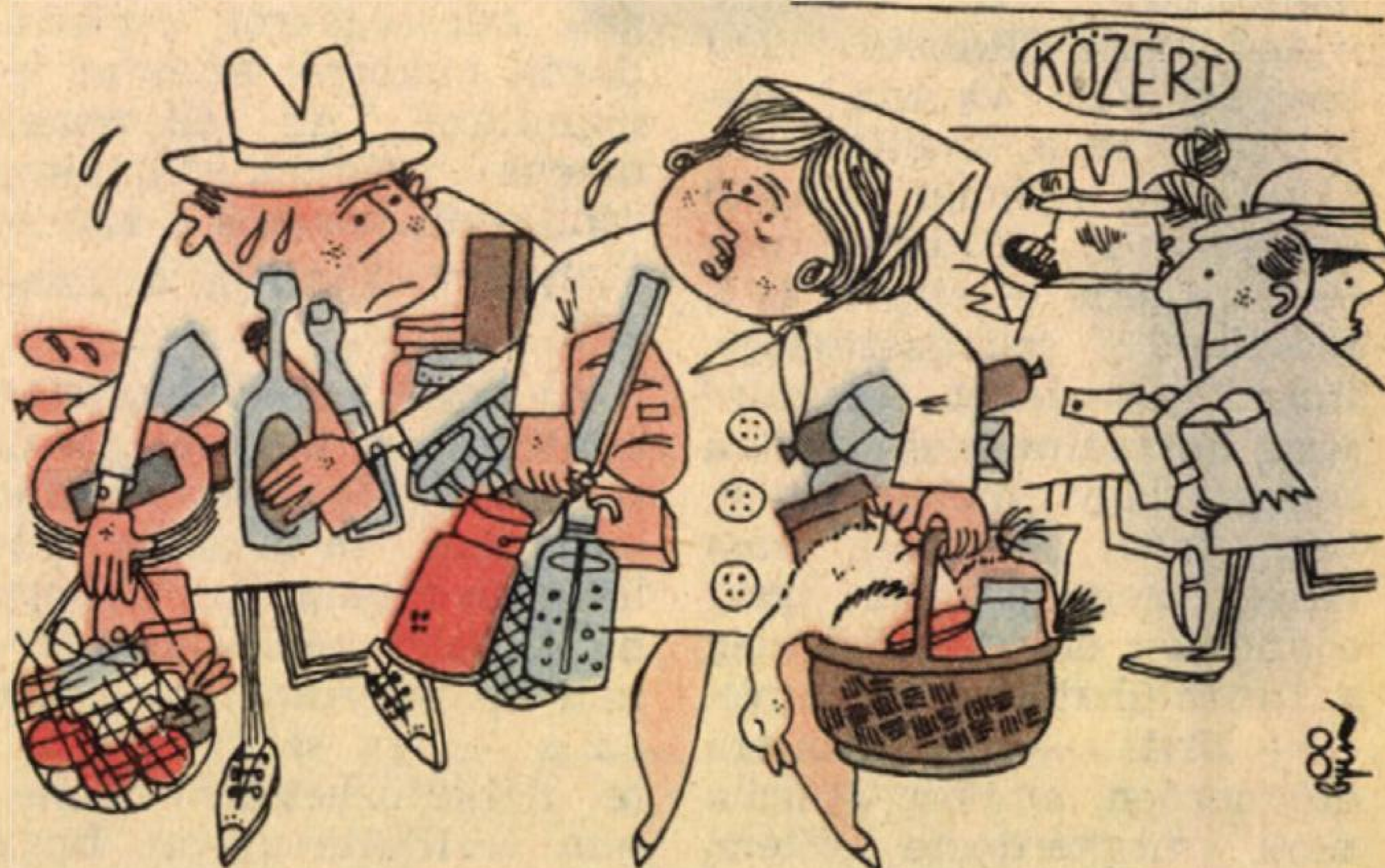
Rongálják a műemlékeket

Pusztai Pál rajza

Szobor mellékalakokkal . . .

Szombati bevásárláson

– Mondd, fiam, maradt annyi pénzünk, hogy a jövő hétre be tudjuk fizetni az üzemi ebédet? . . .

Türelmetlen űrhajós

– Mit bütykölnek ezek annyit?

A TUDÁS BIRSALMÁJA

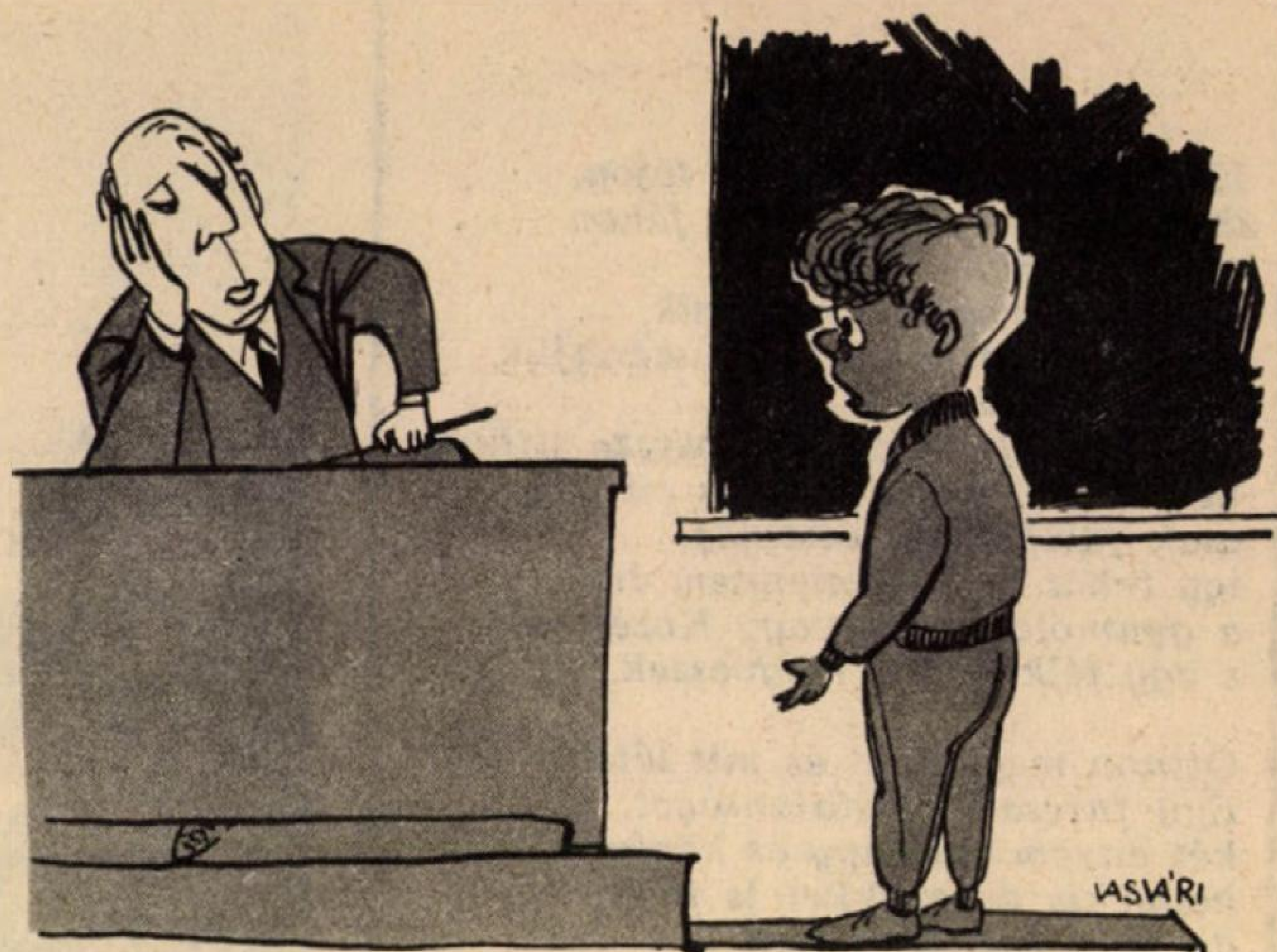
Egy angol növénytantudós, Dr. Tatham Whitehead nem kisebb feladatra vállalkozott, mint arra, hogy bebizonyítsa: a bibliai Paradicsomban a tudás fája birsalmafa volt, esetleg kajszibarackfa. Mivel a Biblia szerint a Paradicsom minden valószínűség szerint Mezopotámiában volt, Whitehead megvizsgálta a szóban forgó terület egykori gyümölcsviszonyait, s megállapította, hogy Mezopotámiában nem termett alma. Az a gyümölcs tehát, amellyel Éva fegyelmezetlenül megkínálta Ádámot, a tudás birsalmája, esetleg a tudás kajszibarackja volt. Mit mondhat erre az ember? Gyümölcs — gyümölcs!

Szó szerint...

Korszerű kifogás

– Tetszik tudni, tanár úr, olyan feszült volt a nemzetközi helyzet...

Haszontalan ajándék

Juliska néninek rendkívül nehéz ajándékot venni. Elvei vannak, amelyeket időnként kinyilatkoztatásszerűen közöl a világgal. Egyik ilyen szózatában leszögezte, hogy nincs visszataszítóbb, bántóbb mint az úgynevezett hasznos ajándék. Aki karácsonyra vagy születésnapra nadrágtartót, fazekat, kalapot, alsóneműt, sárcipőt vagy esernyőt ajándékoz, az elárulja, hogy haszonlesést tételez fel szeretteiről. A hasznos ajándéknak Juliska néni szerint van valami alamizsna íze, s amellett híjával van minden képzelő erőnek. A kitüntetésnek — fejtegette — éppen az a megkapó jellegzetessége, hogy nem lehet semmire sem használni, nem véd a hideg vagy meleg ellen, nem lehet megenni, nem lehet meginni. Az igazi ajándékot nem fertőzi meg a használhatóság szennye.

— Elvi! — kiáltottam elismerően, amikor Juliska néni megkérdezte tőlem, hogy mi a véleményem fejtegetéseiről. Ez még a nyáron volt, de mivel Juliska néni novemberi születésű, az egész kérdéshalmaz október végefelé már gyakorlati jellegűvé vált. Mit vegyek Juliska néninek a születésnapjára?

A haszontalannak bélyegzett édességekről, csokoládéról, cukorról azonnal lemondtam. Az édességek magas szénhidráttartalma rendkívül hasznos a szívre.

Virág? Tisztítja a levegőt.

Az egyik antikváriumban találtam egy könyvet: „Brutus élete képekben". Már majdnem megvettem, de hirtelen eszembejutott, hogy ha Juliska néni éppen római tárgyú filmet ír, akkor ez a könyv számára szinte nélkülözhetetlen. Sohasem említette ugyan, hogy filmet ír, de miért éppen ő ne írna filmet?

Ugyanabban a könyvkereskedésben megtaláltam még Cicero beszédeit óarab fordításban, cenzúrázva, rendkívül apró betűkkel. Ezt a könyvet lehetetlenség elolvasni, tulajdonosa tehát sok időt takarít meg hasznos tennivalók céljaira. Elvetettem.

Kacérkodtam egy nem vízhatlan, szivacsszerű anyagból készült sárcipővel, de aztán rájöttem arra, hogy száraz, napos időben hordható.

Az is átfutott az agyamon, hogy használt golyóscsapágyat szerzek golyó nélkül, de aztán eszembejutott, hogy golyót bármikor lehet kapni hozzá, s máris használható.

Majdnem vásároltam egy aranykeretes csendéletet, de hirtelen eszembejutott, hogy a kívánatos gyümölcsök puszta megpillantása elősegíti a gyomornedvek kiválasztását és megkönnyíti az emésztést.

Végül mégis sikerült találnom egy minden tekintetben haszontalan ajándékot. Egy gót—azték szótárra tettem szert, amelynek több lapja hiányzott. Különben szép, piroskötésű, rézcsatos album volt, a kívánatos haszontalanság mintaképe.

A csavaros és körmönfont fordulatokhoz szokott olvasó persze most azt várja, hogy kiderüljön: Juliska néni éppen gót—azték tanulmányokat folytat, és már évek óta keres egy gót—azték szótárt.

Hát nem!

Mindössze az történt, hogy Juliska néni nagy személyi bátorságról és lélekjelenlétről tanúskodva ezzel a szótárral ütött le egy betörőt. Ezzel a fáradsággal persze baltát is vehettem volna neki, sokkal olcsóbban.

Feleki László

Heti sportunk

Ötpróba

KI AZ ÁTLAG-EMBER?

Ismeri a kedves olvasó a képeslapoknak a próbakérdéseit, amelyekre az adott válaszok pontosan kimutatják az illető jellemét. Mi is próbálunk egy ilyen villám-próbát bemutatni, mindössze három kérdéssel. Címe: Ki az átlag-ember?

1. *Ha valaki telefonon szemrehányást tesz, hogy nem tud összeköttetést kapni, mert ön folyton mással beszél, mi a mentegetőzése?*

a) Bocsánat, halaszthatatlan pletykálkodást folytattam.

b) Nem én beszéltem, hanem az ikrem.

2. *Ha az utcán sétál és a futballozó gyerekek labdája a lába elé esik, mit csinál?*

a) Felveszi a labdát és udvariasan átnyújtja a gyerekeknek.

b) Ifjúkori boldog emlékeiről álmodozva, hatalmasat rúg a labdába.

3. *Ha társaságban a háziasszony leejt egy tányért és az ripityomra törik, hogyan foglal állást az eseményhez?*

a) Odaszalad és segít felszedni a cserepeket.

b) Harsányan kiáltja, mint eredeti szellemességet: még egy dobása van!

*

Ha mind a három kérdésre *b)*-vel felel, akkor meg lehet nyugodva: ön igazi átlag-ember.

(s)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MIÉRT SÍRNAK A CSECSEMŐK?

A csecsemők a legkülönfélébb okok miatt sírnak. Mostanában főleg azért, mert nem kapnak Lactorisan-t, ami tápszer, és az anyatejet pótolja.

A sírás oka nem egészen újkeletű, szerkesztőségünkbe már korábban is érkeztek ilyenirányú panaszok. Az Egészségügyi Minisztérium Gyógyszerészeti- és Műszerügyi Főigazgatóságától még *szeptember közepén* az alábbi választ kaptuk felvilágosítást kérő levelünkre:

„Tájékoztatásul közlöm, hogy a gyógytápszereket a Nehézipari Minisztérium felügyelete alá tartozó Egyesült Gyógyszer- és Tápszergyár készíti. A gyártásban az utóbbi hónapokban többször is volt fennakadás, melyeknek oka részben a csomagoláshoz szükséges alumínium doboz hiánya, részben a gyártáshoz szükséges tejpor minőségi hibája volt. Jelenleg úgy látszik,

hogy az ellátási helyzet rendeződik. Az elmúlt négy hét alatt 64 000 doboz Lactorisant szállítottak ki és további 36 000 doboz szállítása van folyamatban."

E levél kézhezvétele után mi megnyugodtunk, de a csecsemők nem.

Mert továbbra sem jutottak hozzá a Lactorisan-hoz.

Pfitzner György olvasónk, a veszprémi Vegyipari Egyetem adjunktusa *október végén* kelt levelében a következőkről számol be:

„Városunkban az utóbbi időben már mutatkoztak nehézségek a csecsemők Lactorisan-ellátásával kapcsolatban, ezen a héten aztán teljesen eltűnt a gyógyszertárakból. A Kiss Lajos lakótelepen levő gyógyszertárba például egyetlen doboz Lactorisan érkezett ebben a hónapban, bár itt igen sok csecsemő elsősorban ezen él. Öthónapos kisfiamnak is ez a legfőbb tápláléka. Azt szeretném megkérdezni az illetékesektől, hogyan válhatott hiánycikké ez a létfontosságú tápszer? Ha kevés a »göngyöleg«, miért nem kérik vissza a megüresedett alumínium-dobozokat? Vagy idejében bevezethettek volna valamilyen higiénikus műanyag-csomagolást! Hiszen vannak csecsemők, akik jóformán csak Lactorisan-t kaphatnak!

Türelmetlenül várom az illetékesek magyarázatát, a felelősség megállapítását, legelsősorban azonban a Lactorisan-t."

Olvasónk leveléhez még annyit fűzünk hozzá, hogy érdeklődtünk néhány nagyobb fővárosi gyógyszertárban, kapható-e a szóbanforgó csecsemő-tápszer? Tagadó választ kaptunk. Nincs, keveset kaptak, elfogyott, nem tudják, hogy mikor lesz.

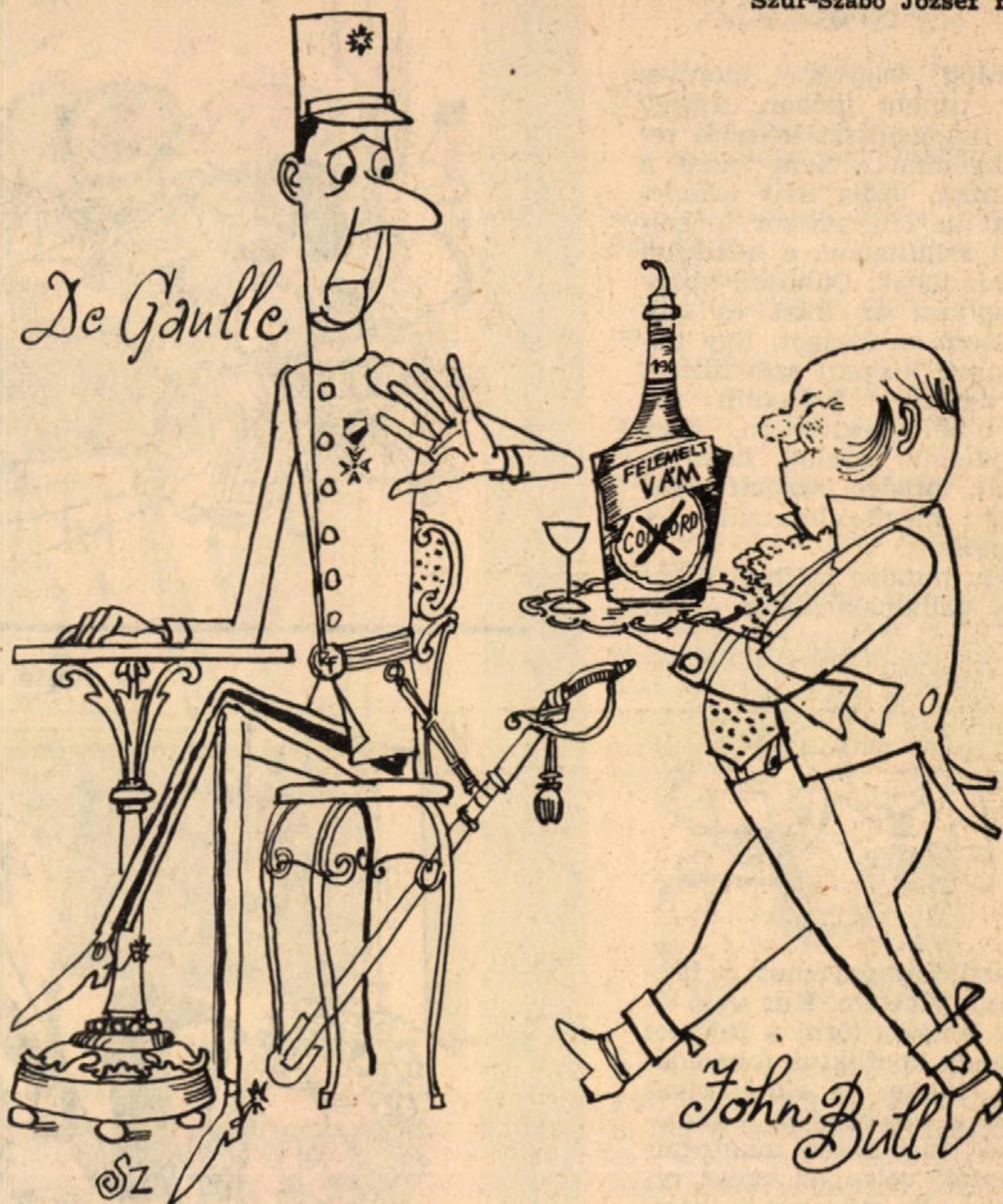
Ki ad feleletet e kérdésekre?

A kisbabákat talán nem is annyira a szakszerű indokolás, mint inkább az illetékesek gyors intézkedése érdekli.

(k—l)

Angol lépések a francia import ellen

Szűr-Szabó József rajza

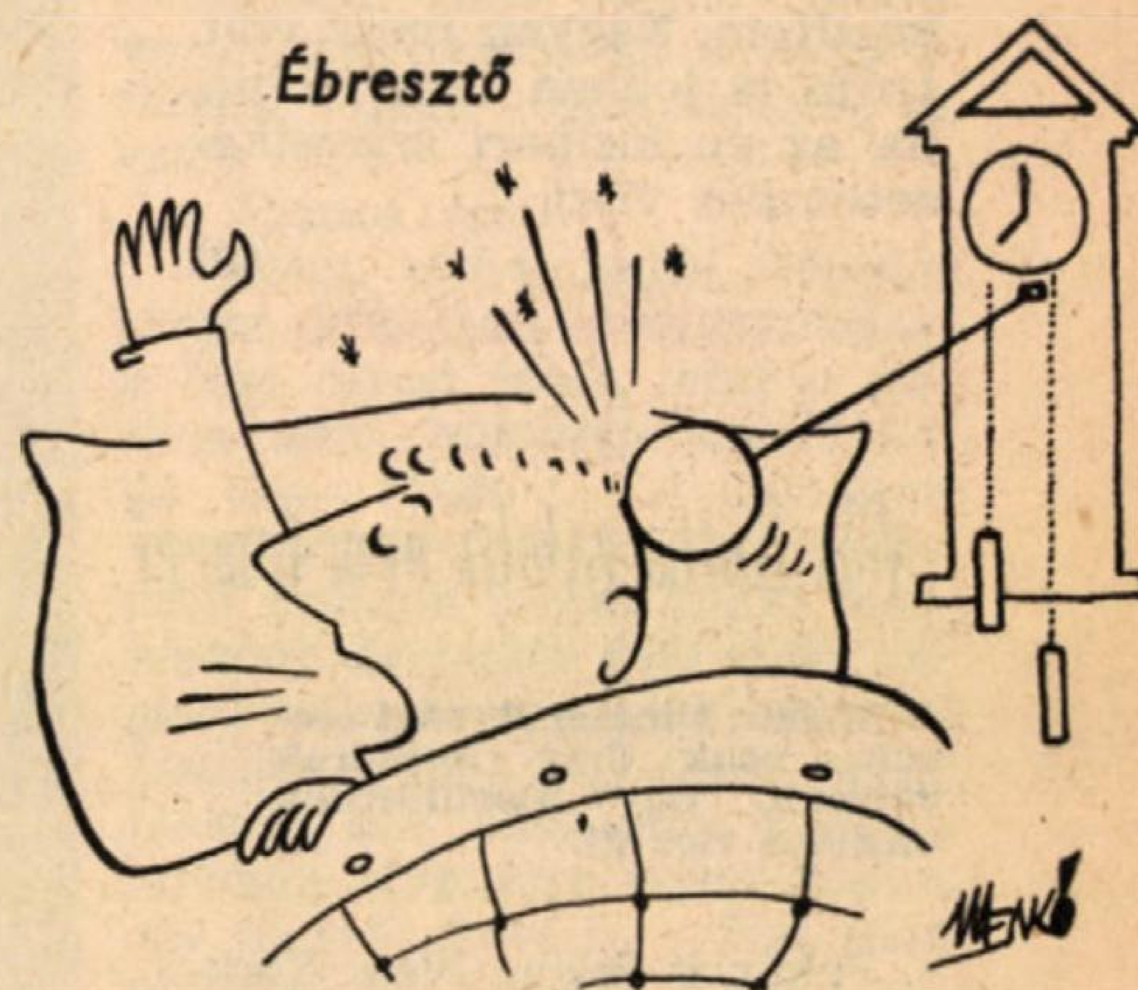

– Vigye ezt az angol keserűt!

TISZTA BOMBA!

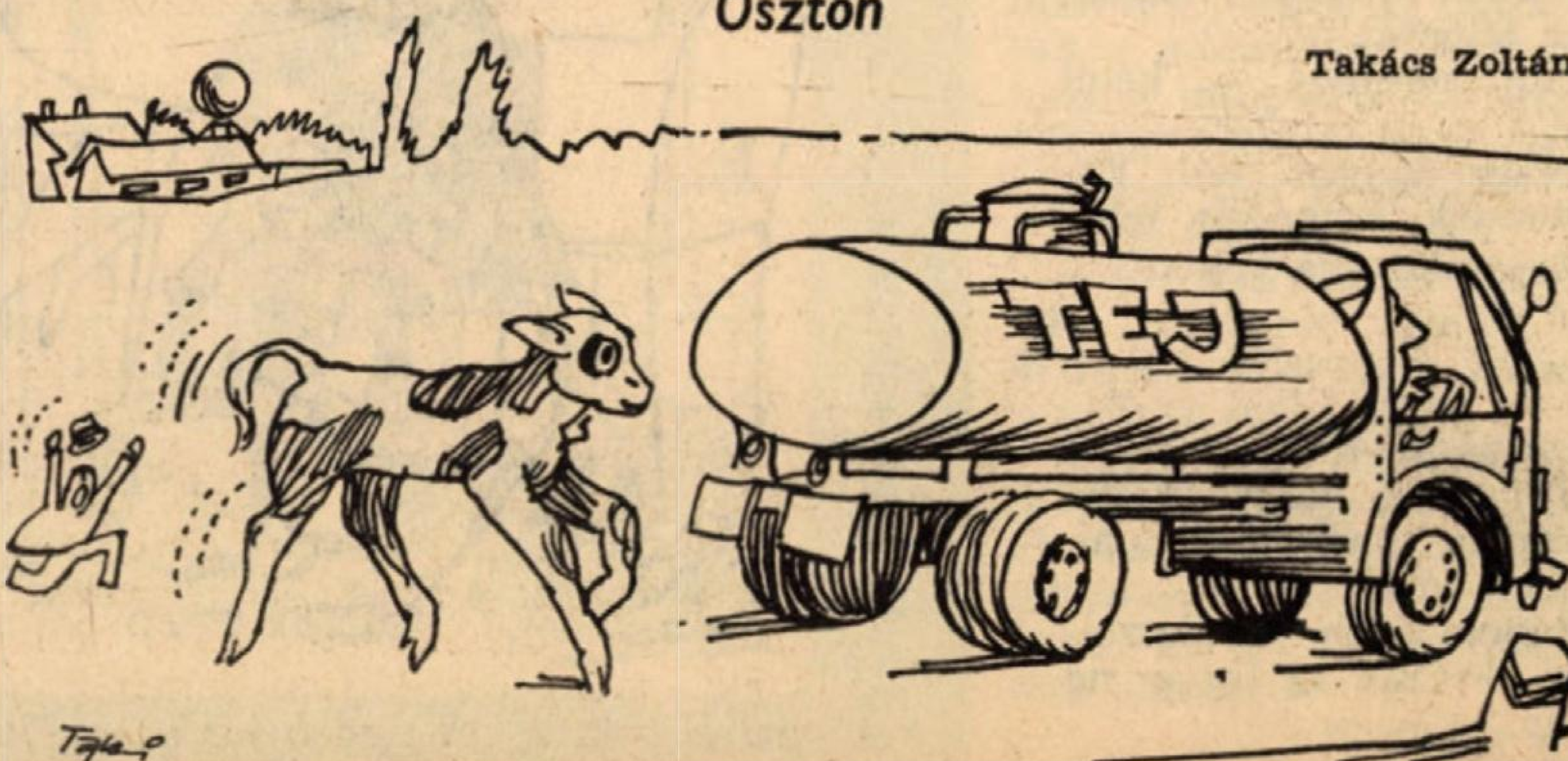
A magyar származású Teller Ede, akit a „hidrogénbomba atyjá"-nak is neveznek, kijelentette, hogy a H-bomba annyira „tiszta", hogy *„a robbanás után bárki nyugodtan behatolhat a robbanás által keletkezett kráterba anélkül, hogy radioaktív fertőzéstől kellene félnie."* Ha akad, aki megéri ... — teszi hozzá a „National Guardian" című New York-i hetilap.

Ébresztő

Ösztön

Takács Zoltán rajza

MINDENT MEGFOGALMAZNAK...

Meg vagyok mentve! Az utóbbi időben sehogy se boldogultam készülő regényemmel. Nem ment a munka, pedig már közeledett az idő, amikor le kellett szállítanom a kéziratot a kiadónak. Dühösen abbahagytam az írást és elővettem az újságot. Egy budapesti kisipari szövetkezet hirdetését fedeztem fel, melyből megtudtam, hogy ügyfeleik levelét, beadványát, *minden írásbeli munkáját* megfogalmazzák, legépelik.

Ha minden írásbeli munkát vállalnak, akkor az én

készülő regényemet is hozzájuk vihetem! Kár volt tehát hetekig törni a fejemet a nagy konfliktus megoldásán, hiszen ha előbb olvasom a hirdetést és odamegyek, már régen megfogalmazták volna az egész regényt. De még nincs késő, hozzájuk fordulok.

Megnyugodva feküdtem le, és az ágyban egy aznap vásárolt regény olvasásába kezdtem. Nagyon rossz volt. Írója is jobban tette volna, ha az én kisipari szövetkezetemhez viszi...

(p)

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fehér és Fekete New Yorkba utaznak. Amint a part közelébe érnek és meglátják a hatalmas felhőkarcolókat, Fekete felnevet.

– Mit nevetsz? – kérdi Fehér.

– Nagy kunszt volt Kolumbusznak Amerikát felfedezni – válaszolja Fekete.

*

Nagy rászól Kissre:

– Te tűröd, hogy Barna mindenféle hazugságot híreszteljen rólad?

– Bánom is én – válaszolja Kiss. – Csak az igazat ne mondja.

AZ UTOLSÓ...

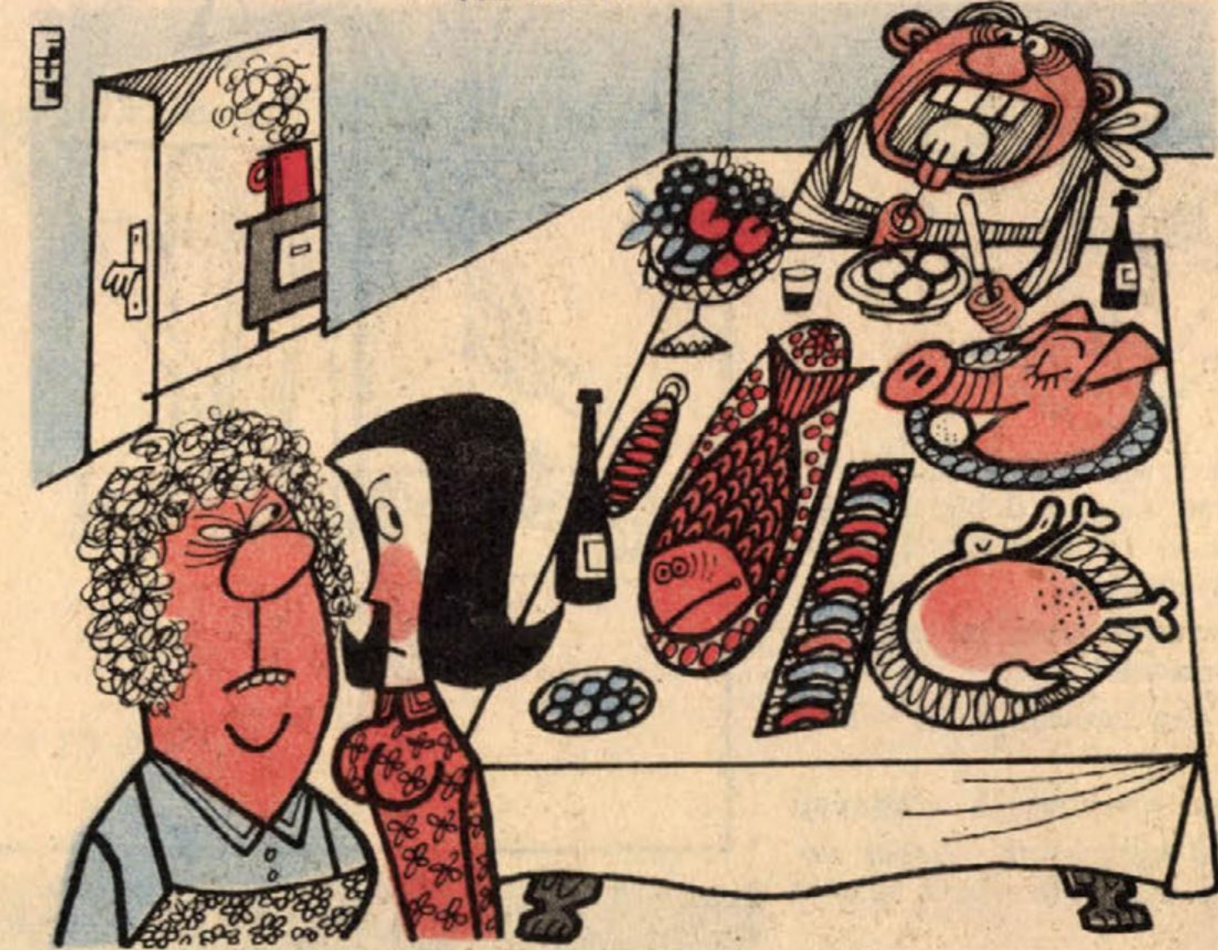
Az utolsó lakoma

Az utolsó simítások

Az utolsó vacsora

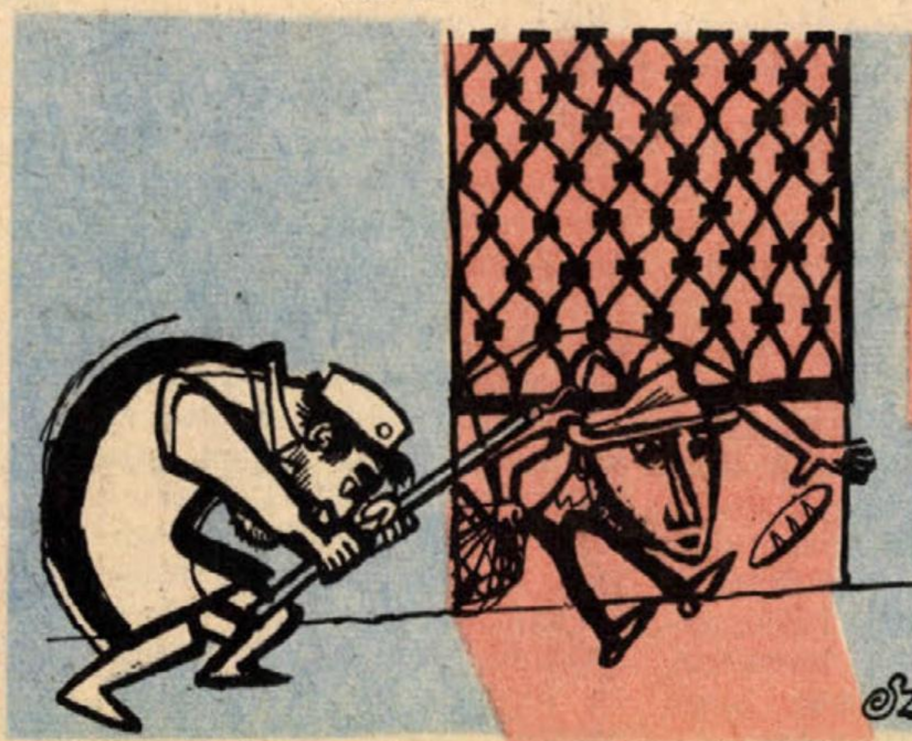

– Ha most sem nyilatkozik, nincs több vacsora...

Az utolsó menet

Az utolsó vevő

Az utolsó kör

Az utolsó maszek

Az utolsó kódexmásoló

ANGOL telivér

– No és meséld, milyen volt London?

– Nem érdekes.

– Hogyhogy nem érdekes?

– Úgy értem, hogy nem ez volt az érdekes, hiszen jártam már kinn...

– Hanem?

– Hát, öregem, volt ott egy nő...

– Angol?

– De még milyen angol: nem is hittem volna, hogy lehet valaki ennyire, ilyen teljesen, csontja velejéig, tökéletesen angol!

– Gondolod, hogy vannak fokozatok?

– Az a tapintat, udvariasság, előzékenység!... Már a repülőtéren feltűnt, tudniillik stewardess, illetve olyan sötétkék stewardessi egyenruhába öltözött alkalmazott az információs pult mögött. Fél óráig nyaggattam

szegényt, menetrend, szálloda, pénzváltás, nem tudod elképzelni azt a készséget és türelmet, és a végén még ő köszönte meg, hogy rendelkezésemre állhatott. Hát persze hogy szándékosan lemaradtam a városba induló buszról, valami ürüggyel visszamentem hozzá, és amikor megkérdeztem, nem volna-e kedve együtt vacsorázni, azt is megköszönte, hogy épp szabad az estéje...

– Csinos volt?

– Igazi, telivér angol szépség: magas, kék szemű, vörösesszőke, a bőre olyan fehér, mint a puding, apró, bolondító szeplőkkel az orra tövén... A Sohóban vacsoráztunk, utána egy nightclub, minden táncot külön megköszönt, és mikor éjfél után fölajánlottam, hogy jöjjön még fel hozzám, főzök egy igazi pesti feketét, azt válaszolta, nagyon szívesen, épp erre volna kedve, egy jó erős kávéra... Hát nem részletezem, öregem, bomba nő, és semmi pózolás, ugyanaz a természetes készség és kedvesség, mint a reptéren! És képzeld, abban a pillanatban, hogy felnyitotta a szemét, és én rágyújtottam egy Gold Flake-re, na találd ki, hogy mit mondott?

– Ne izgass, meséld!

– Azt mondta, de szó szerint így: t h a n k y o u v e r y m u c h ! Köszönöm szépen!

– És te mit feleltél?

– Hát mit lehet erre felelni?... Ne higgye, hogy valami jöttment barbárral került össze, udvariasan megbiccentettem a fejem, és azt mormogtam: szót sem érdemel!

Karinthy Ferenc

A CSODADOKTOR

Egy verőfényes őszi napon, állatait legeltetve, úgy délfelé különös figurát látott közeledni a dűlőúton Sumákoló Miska bácsi, a Savanyúszőlősi Nektár Téesz juhásza.

A jövevényt, egy javakorabeli szikár férfit, tetőtől talpig bő fekete köpeny, széles karimájú fekete kalap, s alatta bozontos szemöldök borította. Erősen viseltes kerékpárt tolt maga előtt, amelynek akkora nyolcasa volt, hogy szinte már kilencesnek nézte az ember. A bicikli csomagtartóján fuvarozta a cókmókját, egy nagy fekete kendőbe kötött titokzatos batyut.

Miska bácsi, az egyszerűbb népek barátságos szokása szerint, odaköszönt az idegennek, mire az megállt előtte s mintegy illusztrálva a város és a falu közötti különbség fokozatos elmosódását a szocializmusban, tüntető nyájassággal faggatni kezdte:

– Hogy ityeg a fityeg, öreg?

– Köszönöm, jól.

– És milyen az idei birkatermés?

– Asse kutya...

– Hehehe. Rég hallottam ennél furfangosabb választ. Hehehe. Látom, errefelé mennek a dolgok. Igaz?

– Megyegetnek éppen...

– Az a fő. No meg hogy egészséges legyen. Mert mit ér a vagyon, kérdem én, ha nincs egészség? Nemde?

– Dede.

– Hát doktor van-e a faluban? – érdeklődött rendkívül élénken a fekete köpenyes.

– Sajnos, nincsen. Három esztendeje meghalt, szegény.

– Mi baja volt?

– Semmi. Egyik este szépen lefeküdt és reggel nem ébredt fel. Kilencven fölött előfordul az ilyesmi.

– Akkor ezer szerencse, hogy összetalálkoztunk. Én ugyanis híres főorvos vagyok. Külföldön végeztem főegyetemet. Biztos hallotta már a nevem.

A juhász udvariasan bólogatott, ámbár még sohasem hallotta a nevét. Tudniillik az idegen elfelejtett bemutatkozni.

– Ha akarja, megvizsgálom magát. Önköltségi áron. Le se kell vetkőznie. Na, ki vele bátran, mi a panasza? Hol szokott fájni?

– Hálaistennek sehol. Egyetlen bajom a kor, az ellen pedig nincs orvosság.

A főegyetemet végzett főorvos összecsapta a kezeit:

– Még hogy öregedés ellen nincs orvosság?! Kacagnom kell! A modern tudomány nem ismer lehetetlent. Jobbnál jobb fiatalító szérumok léteznek. Az öregség ma már csupán a betegségek egyik fajtája. Véletlenül van is nálam ebből a csodálatos gyógyszerből, mert a feleségem megkért, hogy vigyek az unokanővérének. Tudniillik most épp őhozzájuk igyekszem keresztelőre. Ide figyeljen, bácsikám! Én puszta szívességből átadok magának egy üveggel. Este csak kortyint belőle és reggelre minimum húsz évet fiatalodik, mint a pinty. Becsületszavamra garantálom. Reklamáció esetén a pénzt természetesen visszakapja úgy, hogy kockázat abszolút nincs.

– És mibe kerül?

– Egy normál üveg ára mindössze száz forint. Ám az úrnak megszámítom ötvenért, mert olyan becsületes magyar arca van!

Miska bácsi elgondolkozott. A főorvos kissé furcsa szerzet, annyi szent. De talán ez csak a főegyetem következménye... Mindenesetre szép tőle, hogy ennyire törődik az ő problémájával. Ami pedig a megfiatalítást illeti, hát az bizony alaposan ráférne az egész termelőszövetkezetre. Ugyanis évek óta az a szokás Savanyúszőlősön, hogy ha egy gyerek felcseperedik, tüstént faképnél hagyja a szülőfaluját és elmegy szerencsét próbálni Budapestre. A téeszben csak az öregek maradtak. A múltkor egy revizor, aki először volt itt kiszálláson, amikor meglátta a tagokat, azt hitte, hogy a járási szociális otthonba tévedt. S a Nektár jövedelmének zömét ráadásul éppen a szőlő adja, amihez pedig ugyancsak szükséges a munkáskéz. Most, alig pár nappal a szüret előtt kiváltképp fő a fejük, hogyan tudják majd megoldani a nehéz feladatot a sok idős taggal. És Miska bácsi nagyot gondolt: ezzel az izével nemcsak saját magát fogja megfiatalítani, hanem az egész téeszt! Méghozzá titokban. Annál nagyobb lesz a meglepetés, az öröm! Biztos megjutalmazzák érte. Puszta köszönet, az kevés volna...

– Kérek tíz üveggel! – mondta elszántan.

Az előrelátó birkapásztor még évekkel ezelőtt bevarrt néhány százast a bekecsébe, amiről az asszony se tudott, s így sikerült minden különösebb nehézség nélkül nyélbeütnie az üzletet.

A hézagpótló főorvos boldogan iszkolt el a váratlanul kerek összeggel.

Miska bácsi terve egyszerű volt, de tökéletes. Este taggyűlés lesz, ahol megbeszélik a szüreti teendőket, utána pedig, ez több éves hagyomány, közös vacsora, amelynek fénypontját, a bürgepaprikást szokás szerint ő készíti el. Nos, majd ebbe fogja belemesterkedni a csodaszert!

És este minden úgy ment, mint a karikacsapás. Az elnök kiosztotta a feladatokat, majd pedig Miska bácsi kiosztotta a gyógygulyást. A biztonság kedvéért alaposan megfűszerezte, nehogy észrevegyenek valamit...

Az akció hiányosságai hajnaltájt kezdtek megmutatkozni. A lakoma részvevőinek kegyetlen hascsikarásuk támadt és fél percenként kellett kirohanniuk oda, ahová még a köztársasági elnök is gyalog jár. Amikor reggel kiderült, hogy mindenki odahaza nyögdécsel félholtan, lett persze riadalom. A főkönyvelő, aki ételmérgezésre gyanakodott, rögtön telefonált a megyeszékhelyre a Közegészségügyi Intézetnek.

Háromnegyed óra sem telt bele, s a speciális labor-autón megérkeztek az orvosok, valamint a vegyészek. Látva a vészt, amit okozott, becsületére legyen mondva, Miska bá', azonnal és önként töredelmes beismerő vallomást tett.

Mivel az üvegek alján maradt még néhány csepp a vaccinából, sikerült rövidesen megállapítani az összetételét: közepes minőségű kútvíz sok ricinussal és némi parfümmel ízesítve.

Hallván az eredményt, a kedélyek végre megnyugodtak. Azaz megnyugodtak volna, ha eszükbe nem jut a szüret. Ugyanis nyilvánvaló volt, a legyengült, kímélőkosztra fogott emberek három-négy napnál hamarább aligha tudnak munkába állni, a szőlőnek pedig hiába magyaráznák, hogy várjon.

– Táviratozni kéne Pestre a gyerekeinknek. Jöjjenek haza sürgősen segíteni, különben jövőre ők tarthatnak el minket... – proponálta valaki.

A javaslatot jobb híján elfogadták.

S másnap kora délután már el is kezdődött az ifjúsági szüret. Az elnöknek, aki még kissé bizonytalanul állt a lábán, kivittek egy karosszéket a szőlőhegyre és onnan irányította a brigádokat.

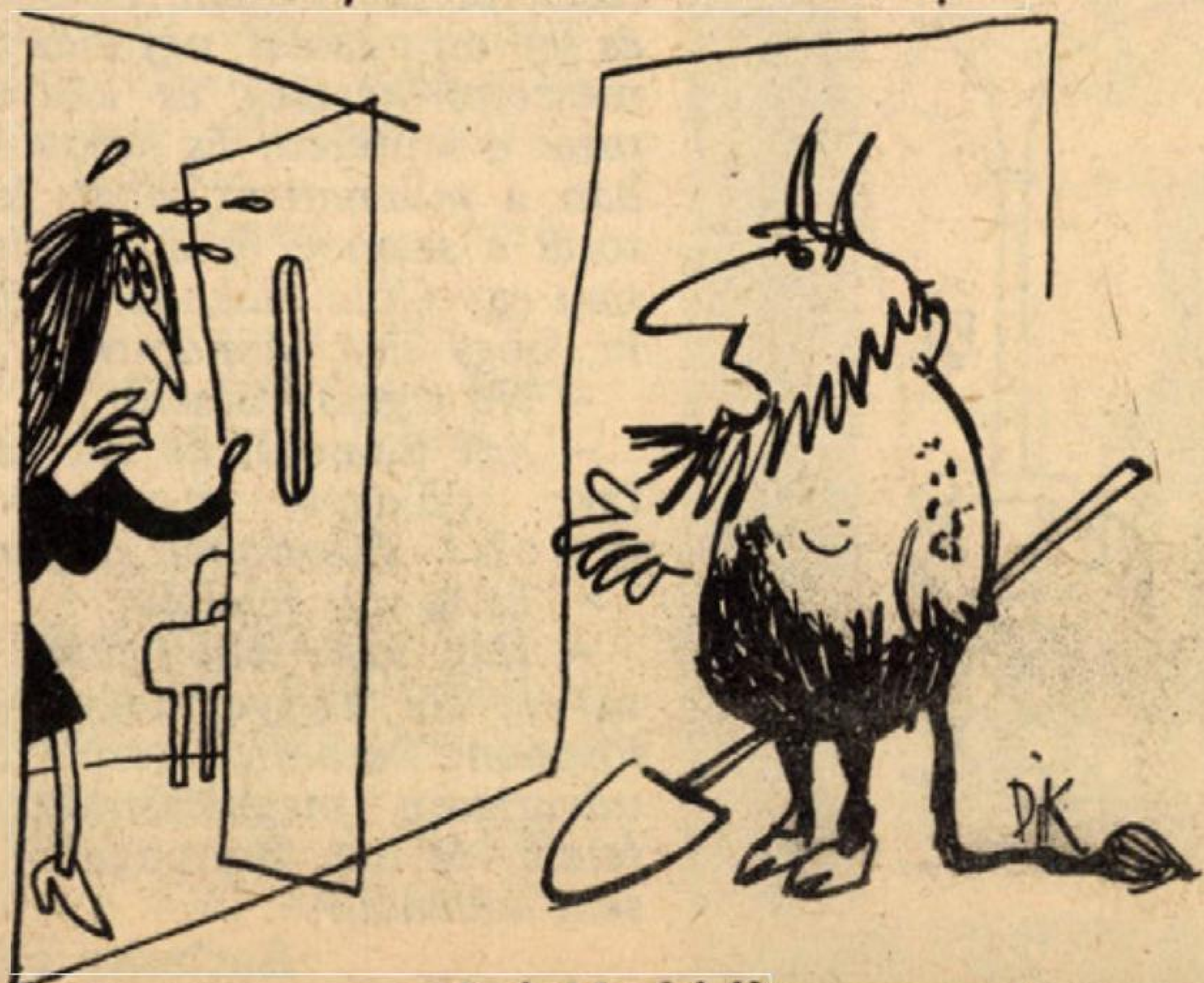
Rekordidő alatt gyönyörűen befejezték mindent. Hiába, Savanyúszőlősön, a vér és a bor nem válnak vízzé! S szombat este olyan diétás szüreti mulatságot csaptak, hogy csak na. Még Sumákoló Miska bácsinak is megbocsátottak néhányan.

A sebtiben hazaruccant csemeték közül pedig nem egy ismét kedvet kapott a falusi élethez. Különösen azok, akiknek Pesten nem sikerült rendes lakást szerezniük...

Ilymódon a főegyetemet végzett vándorfőorvos csodaszerének a segítségével végül mégiscsak sikerült valamelyest megfiatalítani a Nektár Téeszt.

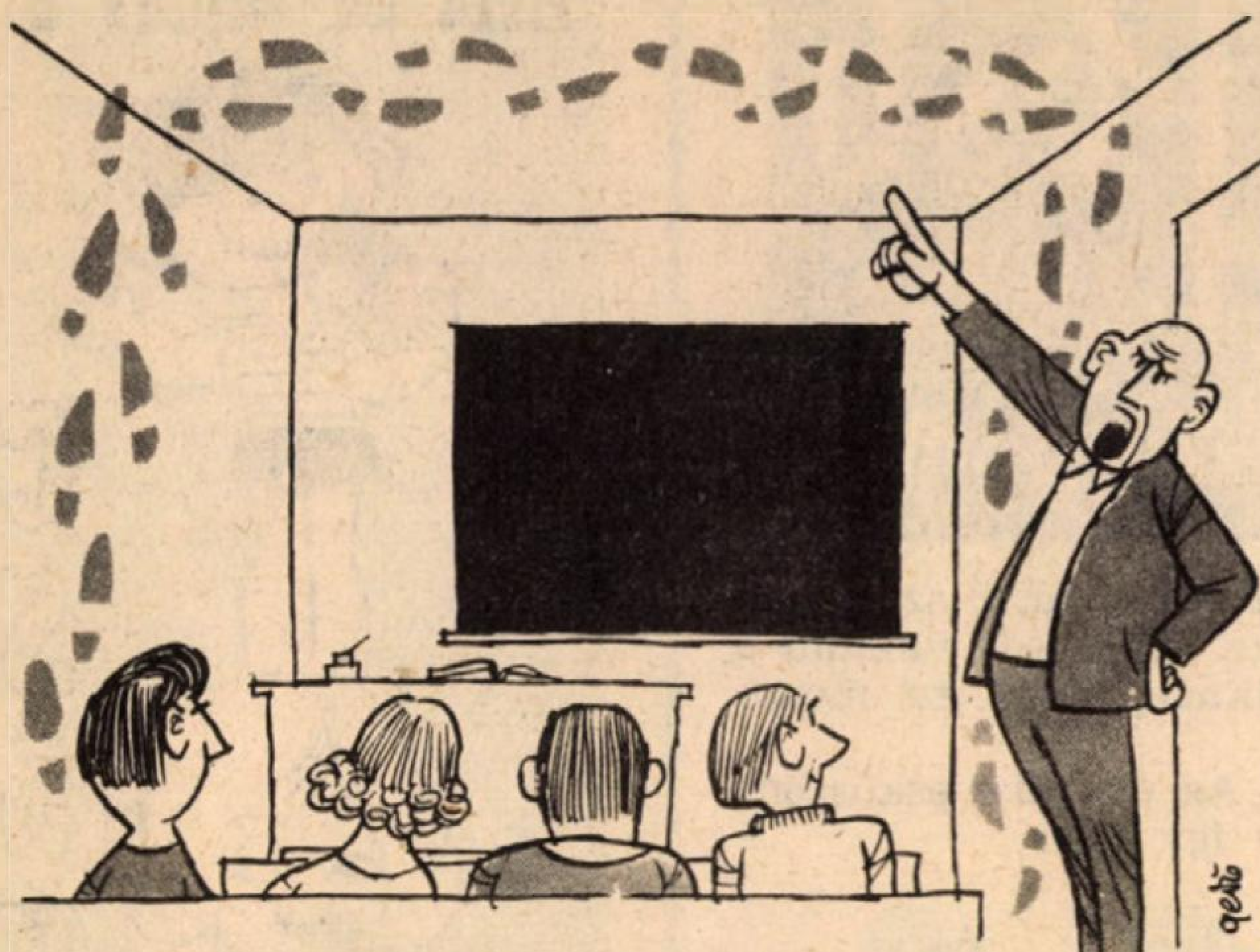
Dalmáth Ferenc

Próbafűtés a kísérleti lakótelepen

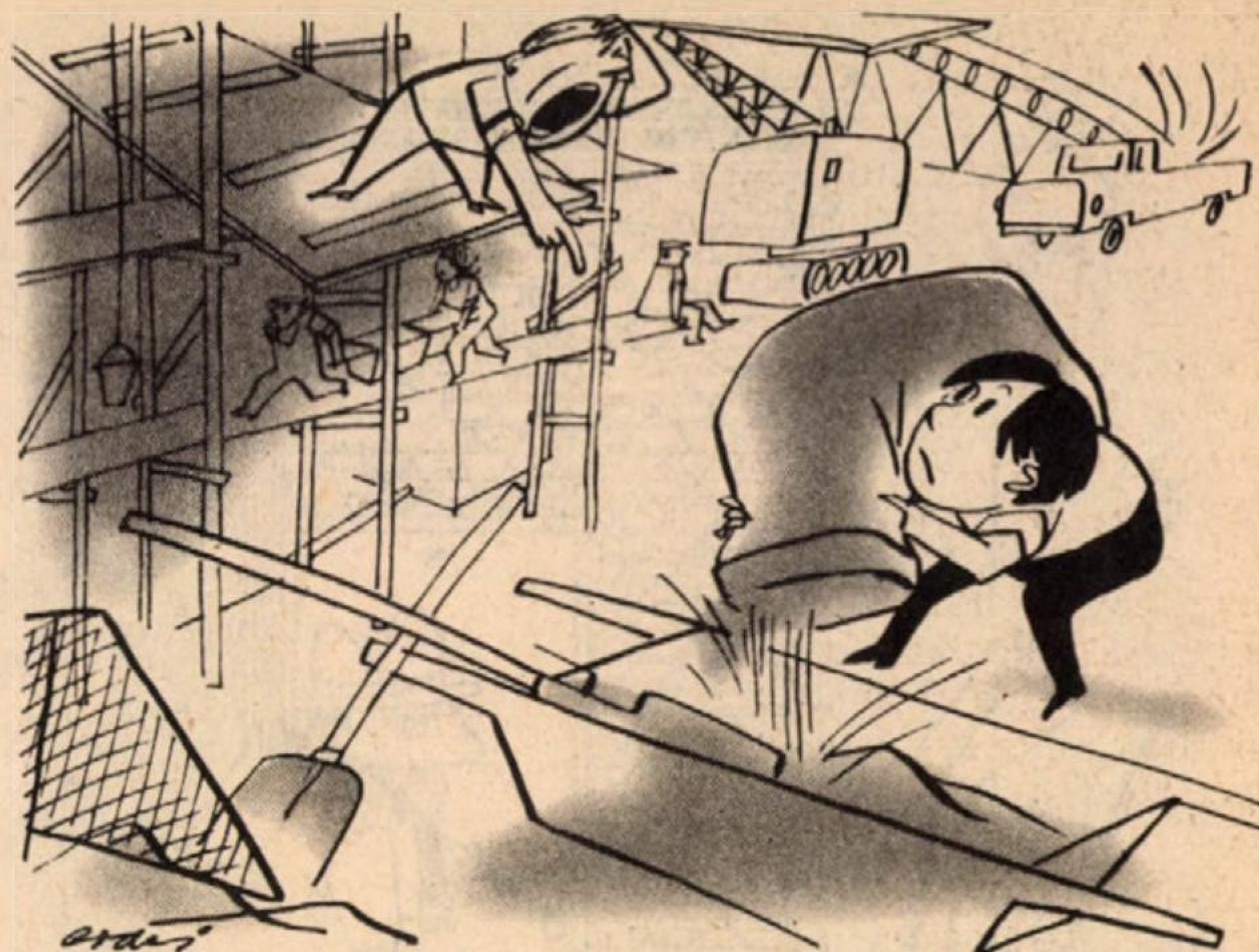
– Nos? Megfelel?...

Artistaiskolában

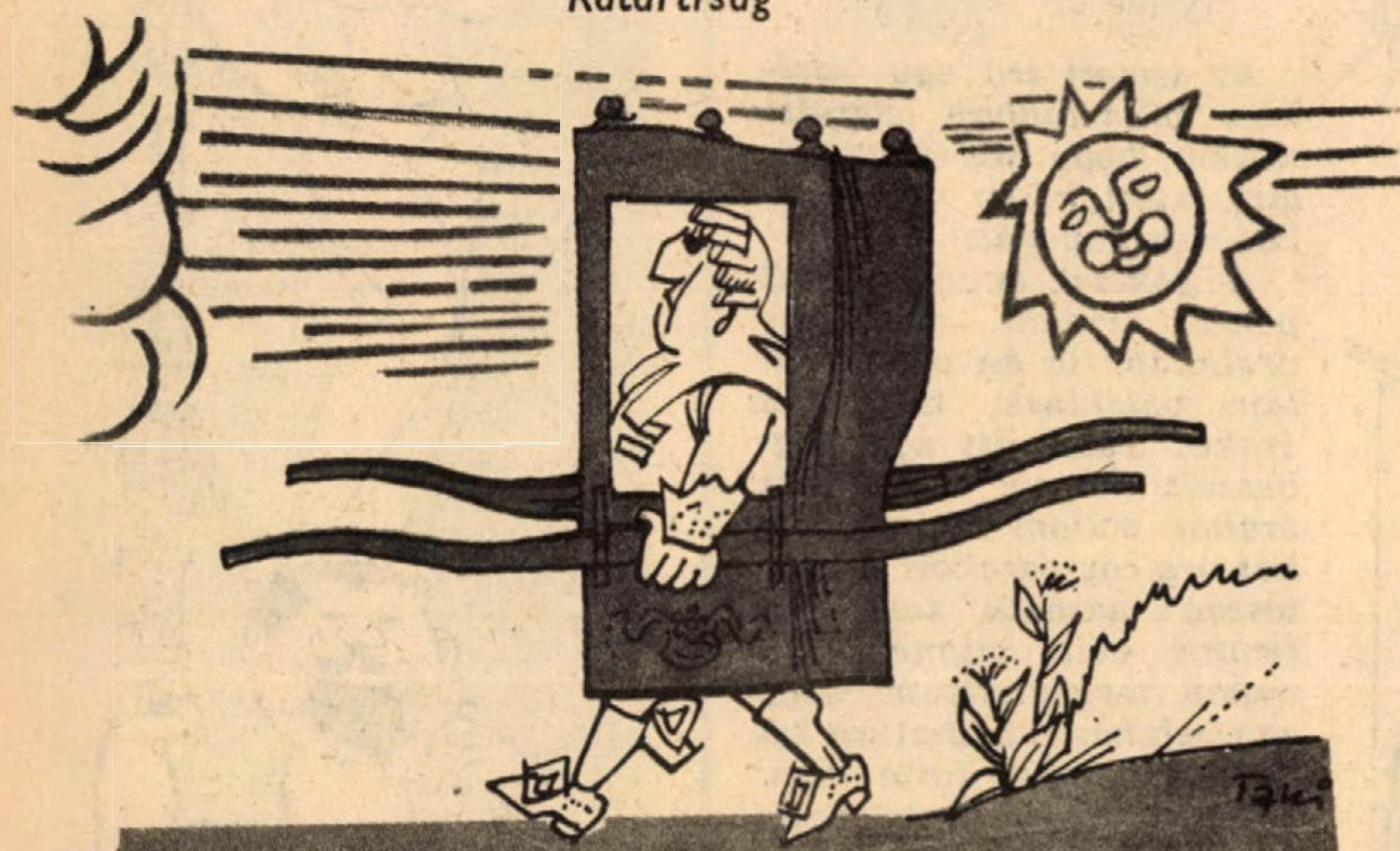
– Ki volt ez megint?

Tapasztalatlan munkaerő

– Mennyi anyagot teszel bele, te kölyök! Nem maszek munkán vagy!

Rátartiság

Jómódú téesz

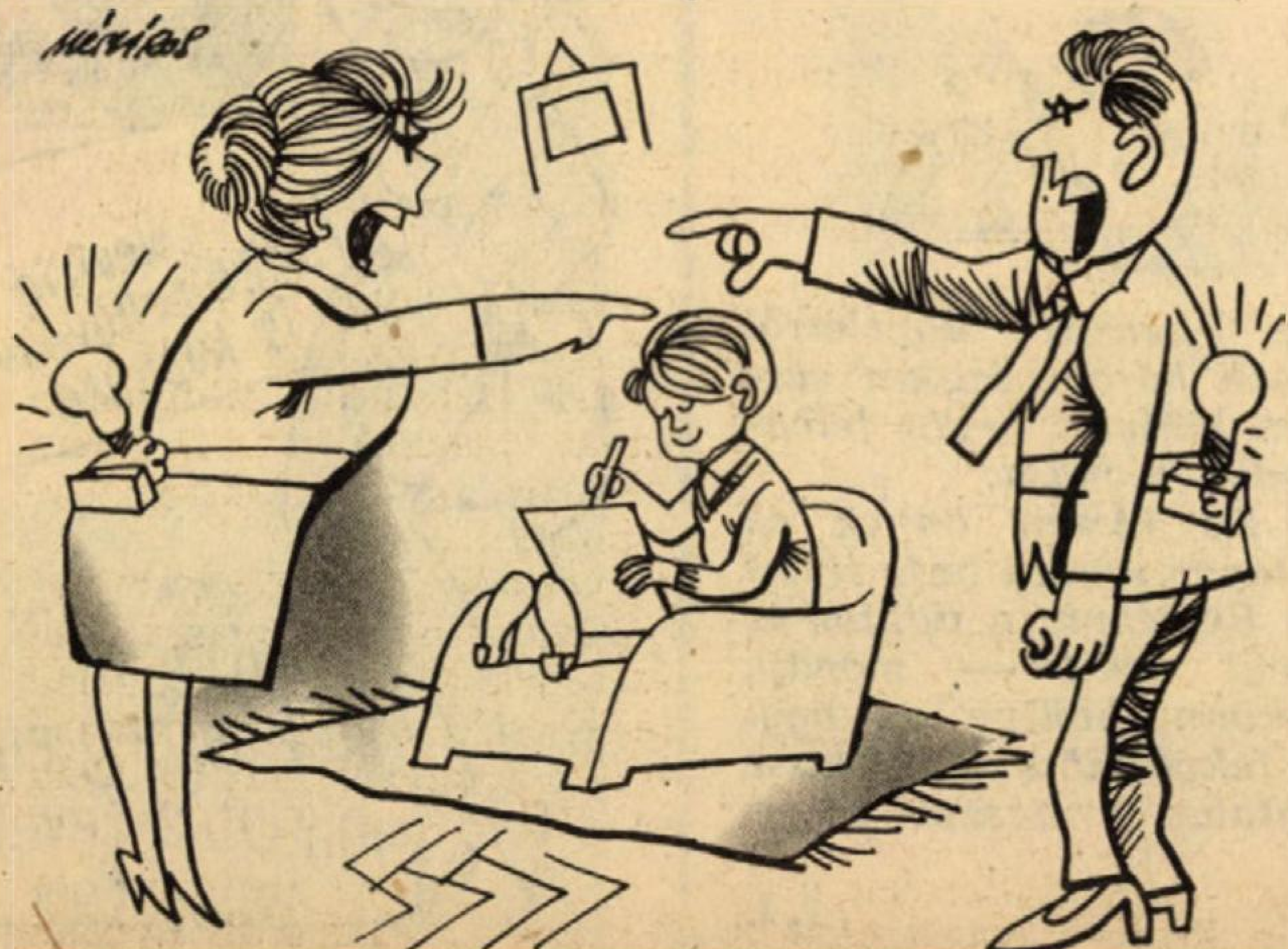
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

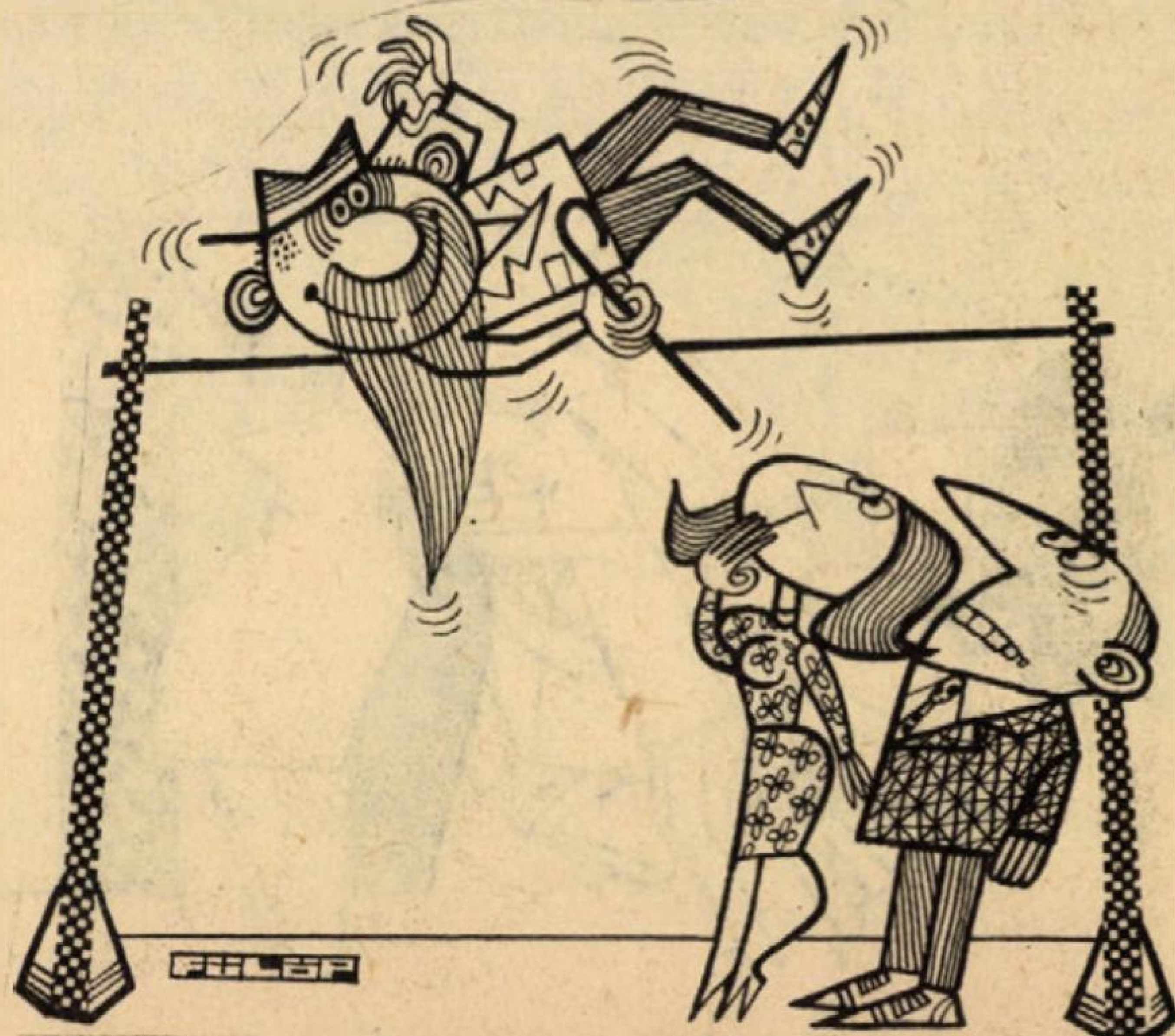
„Mi ez? című fényképes bírálatukat köszönettel vettük. Megállapítottuk, hogy a képes levelezőlap tényleg hibás szöveggel került forgalomba. A III. negyedévben a képes levelezőlapok már helyes szöveggel készültek: „Napóra a Balaton Szállóval".

Képzőműv. Alap Kiadóvállalata, Nemes Béla ig.

Találatjelző

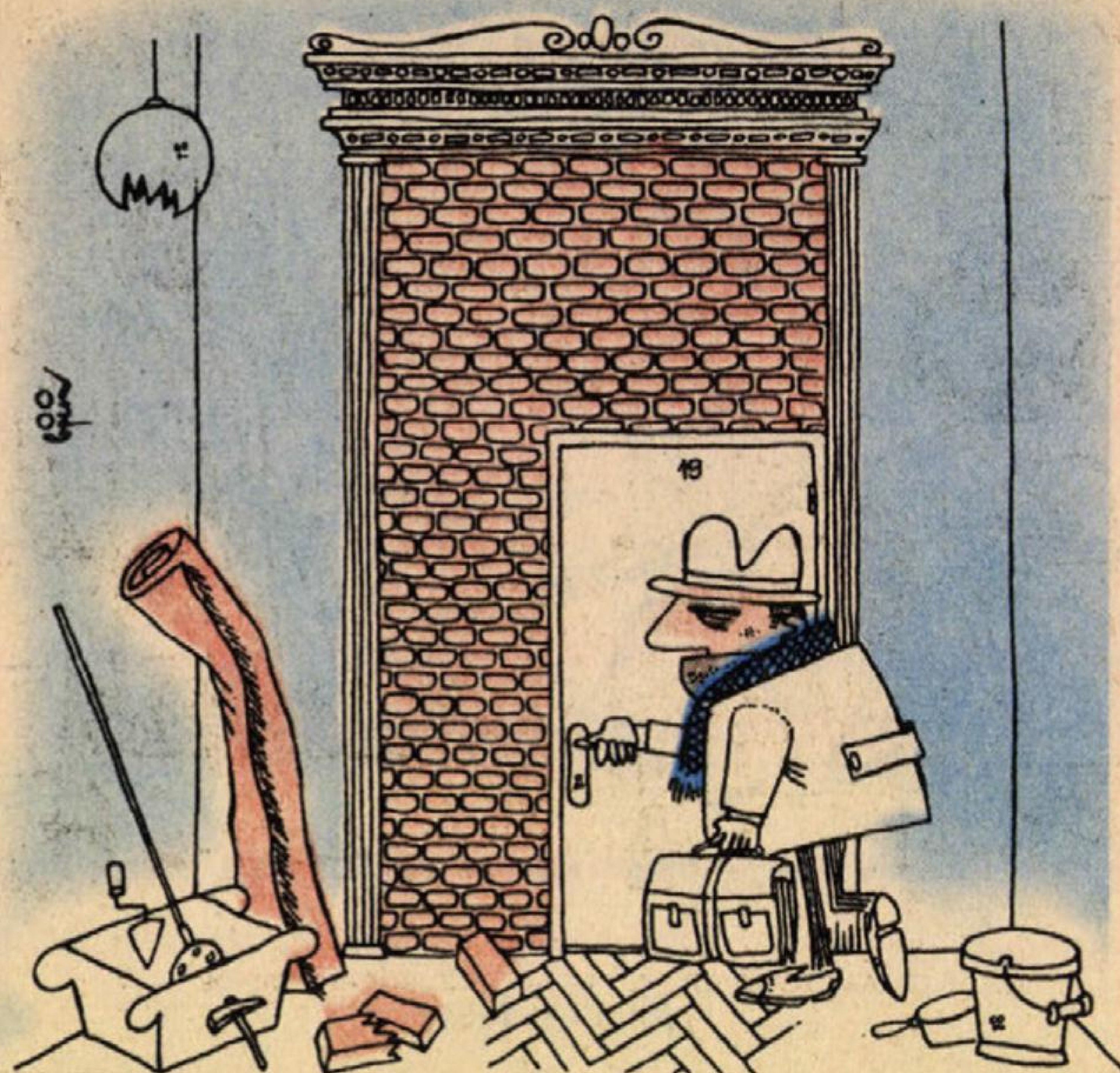

Olimpia után

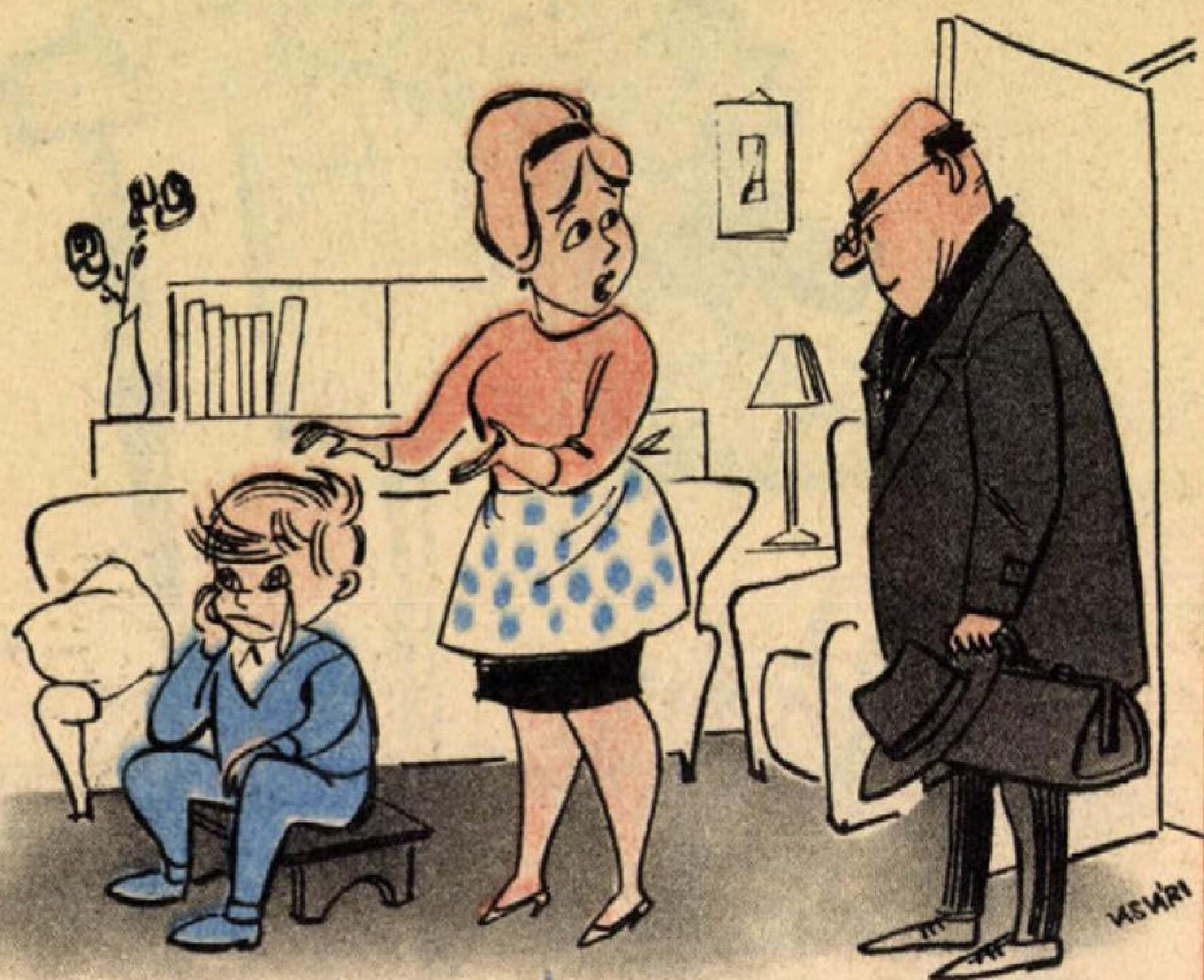

– Az ég szerelmére, drága nagypapa, miért nem szólt előbb?

Alacsonyabb beosztás

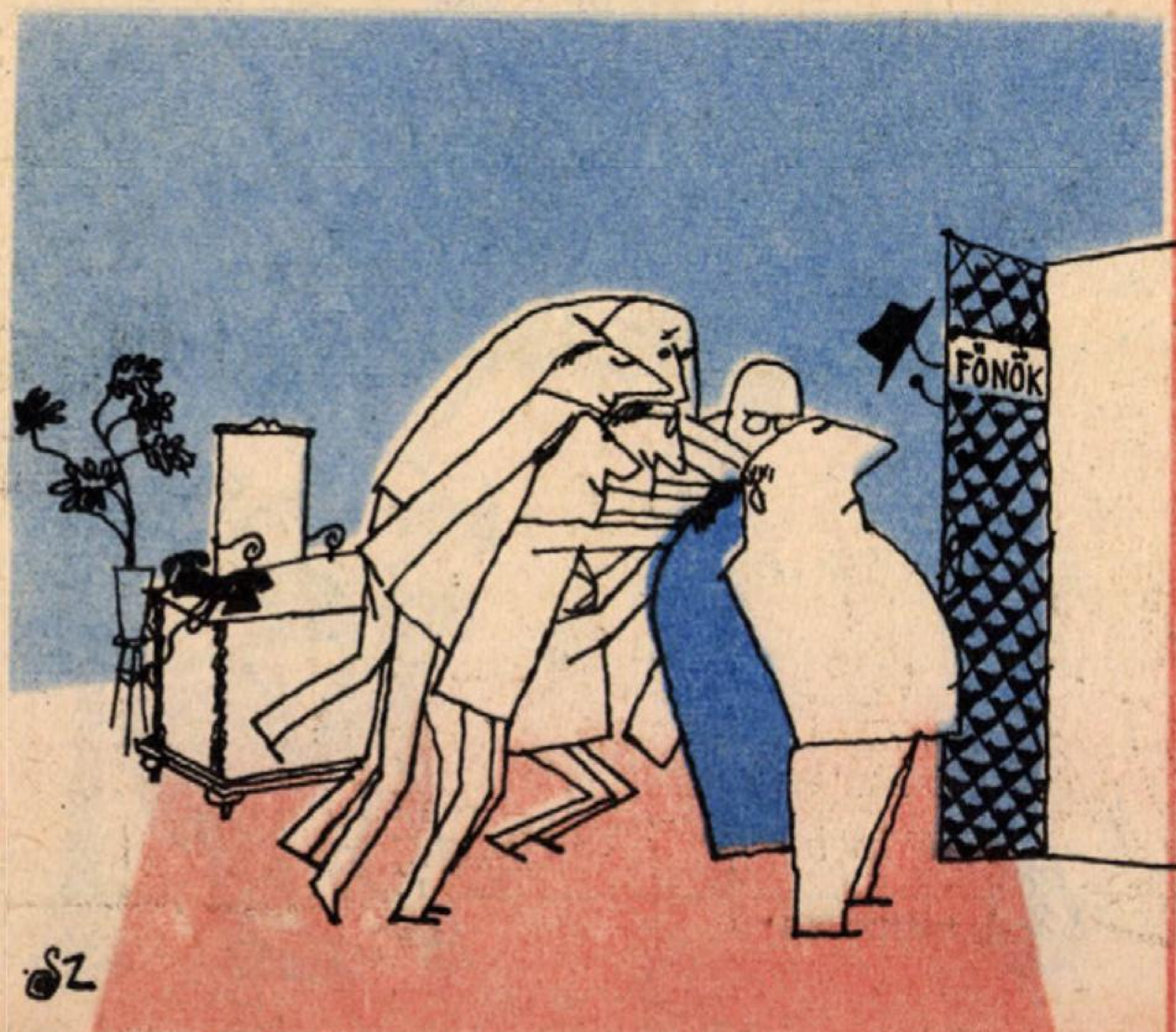

Telhetetlenség

— A kajak-kenu döntő óta nem tudom megvigasztalni...

Túlzsúfolt Budapest

Az egyik férfi szenvedélyesen bizonygat valamit a másiknak, majd ezt mondja:

— Az életedre esküszöm, hogy így van!

Az ismert író egy bizalmas pillanatában elárulta nekem, hogy miért pontatlan, miért késik néha órákat, sőt napokat:

— Sok-sok évvel ezelőtt pontos voltam, mint egy uralkodó. Ha én azt mondtam valakinek, hogy hat órakor leszek ott egy megbeszélt helyen, akkor hat órakor voltam ott és nem hat óra egy perckor. A pontosság második természetemmé vált, mígnem egy napon meghallottam, hogy egy színházi dramaturg ezt a megjegyzést tette rám: „Lehetetlenség, hogy valaki, aki ennyire pontos, tehetséges író legyen!" Ettől fogva pontatlan vagyok. Elvégre nem lopom én a hírnevemet!

A nyelvtudás fontosságáról beszélgetnek:

— Éva milyen nyelven beszél?

— Magyarul és sokat.

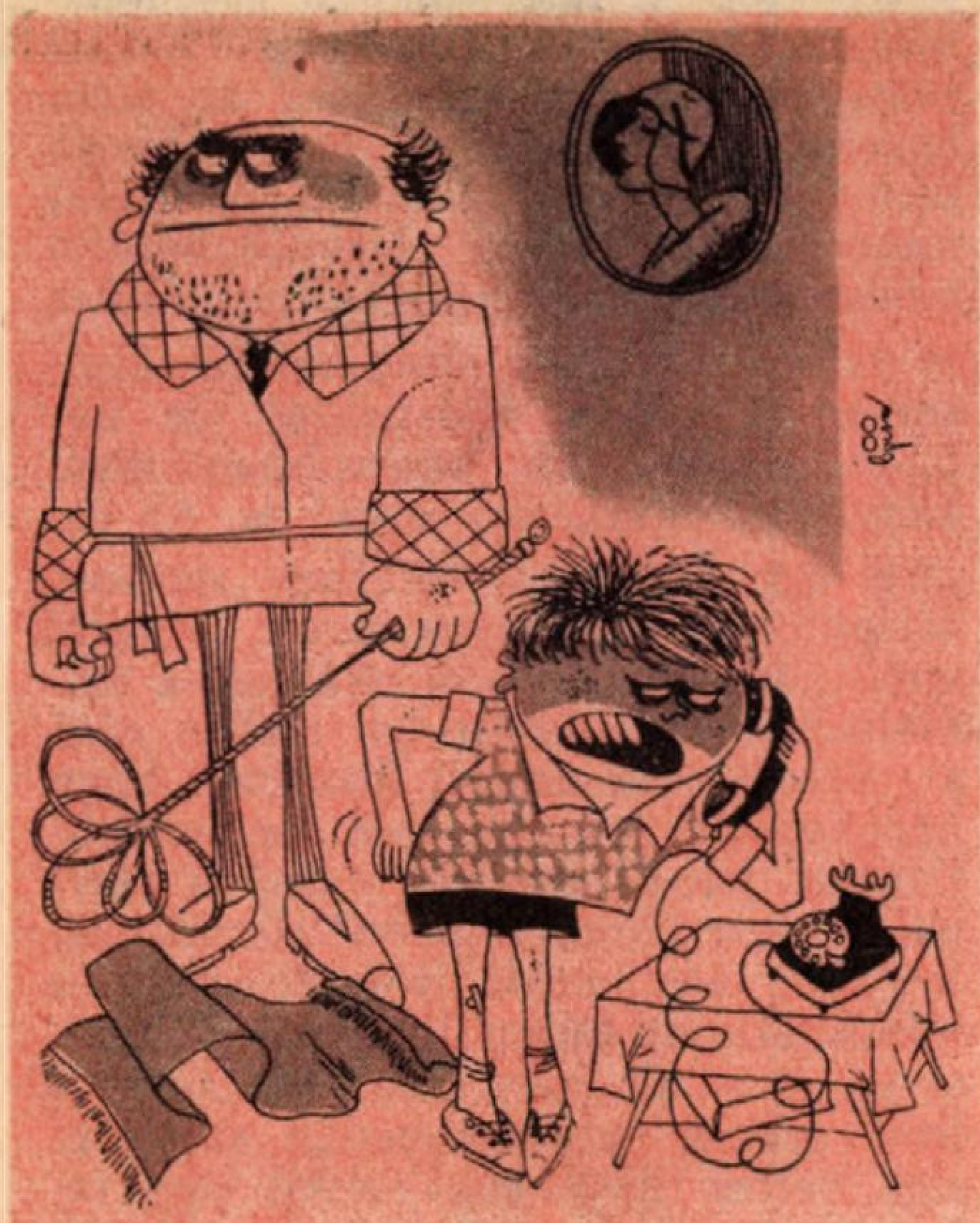
Az éjszakai ügyeletről hajnali három órakor sürgősen kihívott orvos felháborodva mondja:

— De hiszen önnek az égvilágon semmi baja sincs!

— Remélem, a doktor úr is örül neki! — mondja megkönnyebbülve az ágyban fekvő idősebb, és kissé nyugtalan természetű hölgy.

f. l.

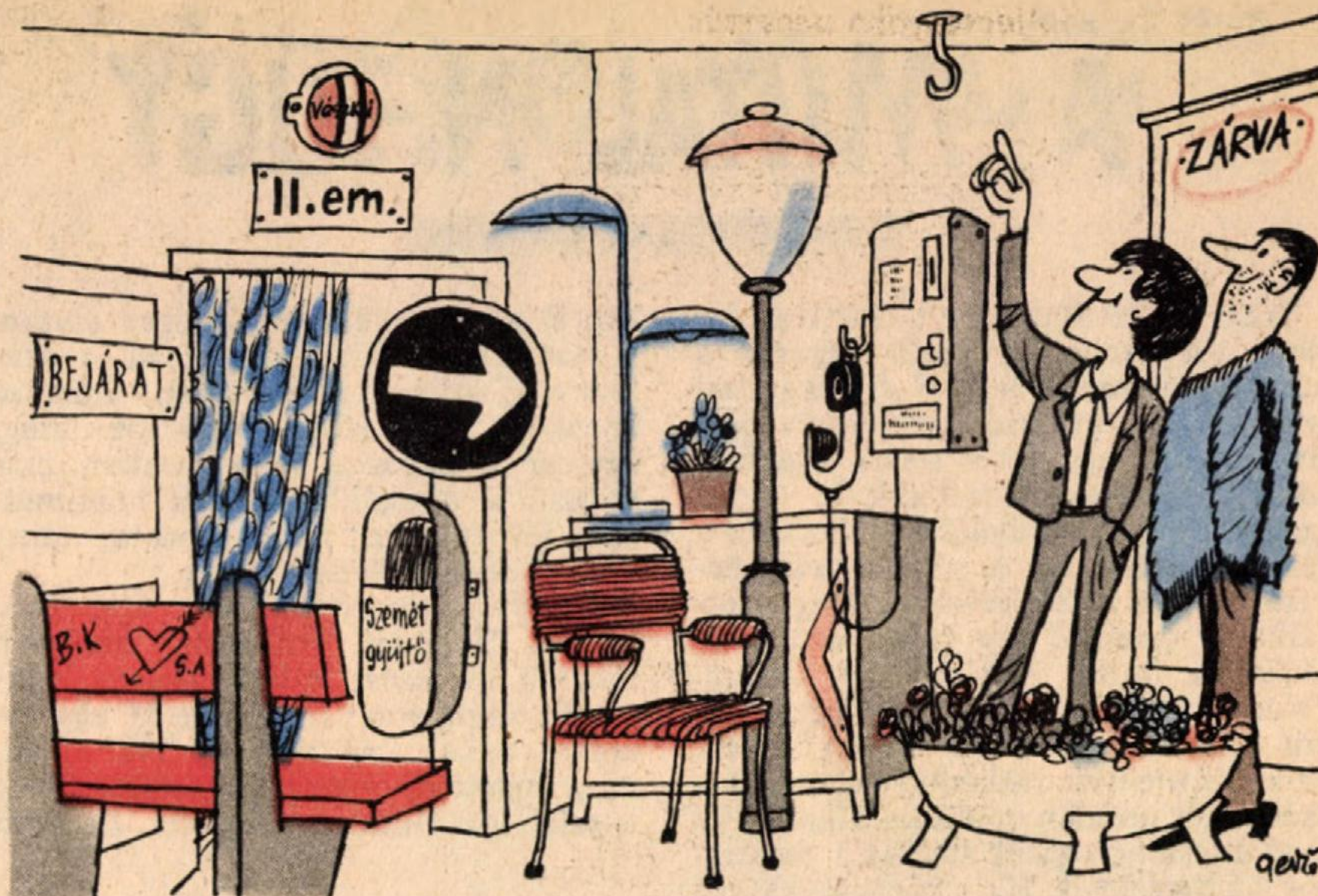
Napi gondok

– Nem, ma este nem megyek le játszani! Nagyon fárasztó napom volt . . .

Társadalmi tulajdon

Gerő Sándor rajza

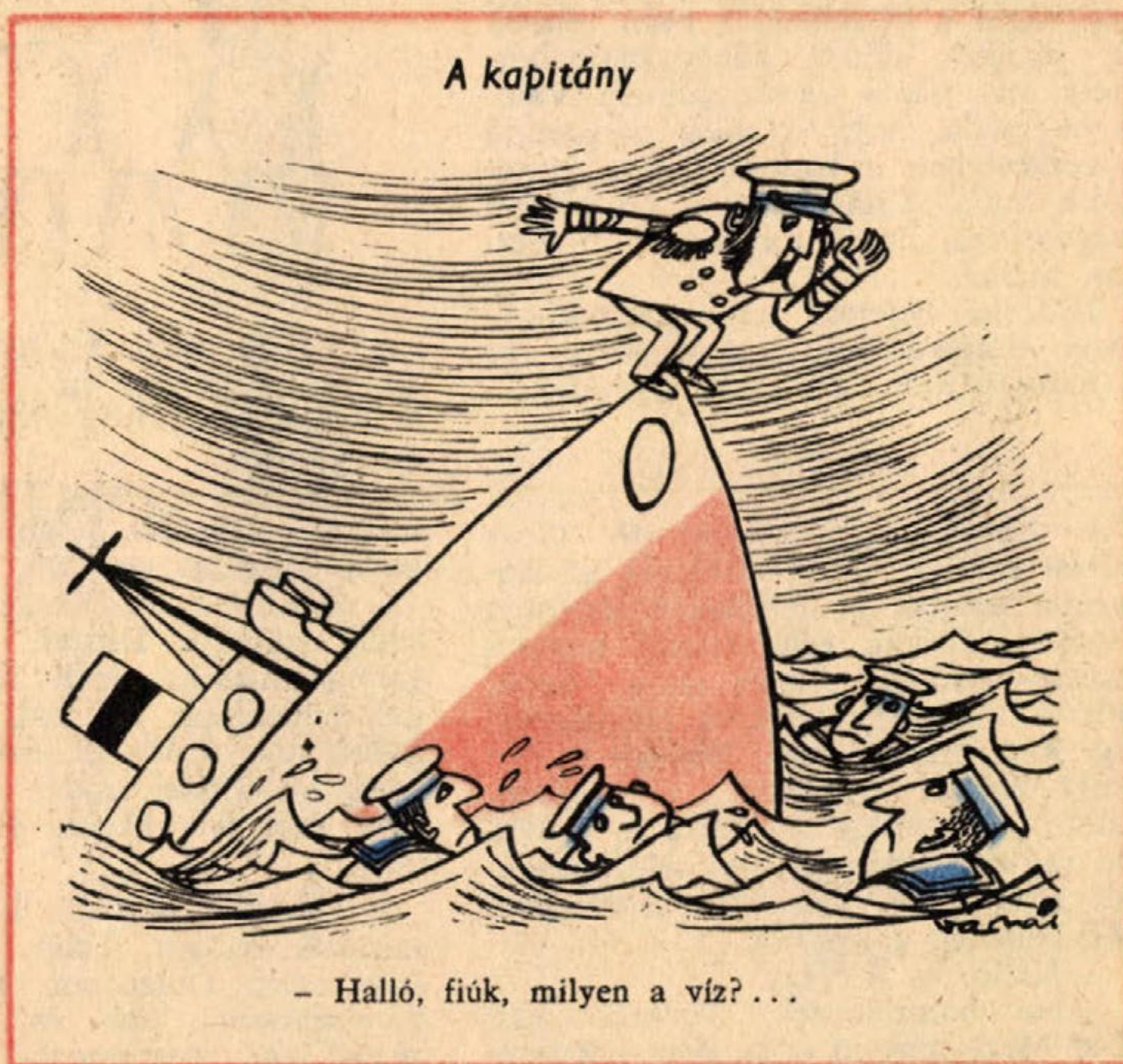
– Ma még lopok ide egy kandelábert, és akkor komplett vagyok . . .

Aggodalom

– Jesszusmária, az aluljáró!

A kapitány

– Halló, fiúk, milyen a víz? . . .

Mindenféle

Helyesen teszi a beérkezett író, ha újra elindul.

A mai költő megnemértés után vágyik.

Képzelőerő nélkül béna a történelemtudomány.

Magános embernek csak felebarátai vannak.

X annyira nagyképű, gonosz és ostoba, hogy úgy érzi, tökéletességéhez már semmi sem hiányzik.

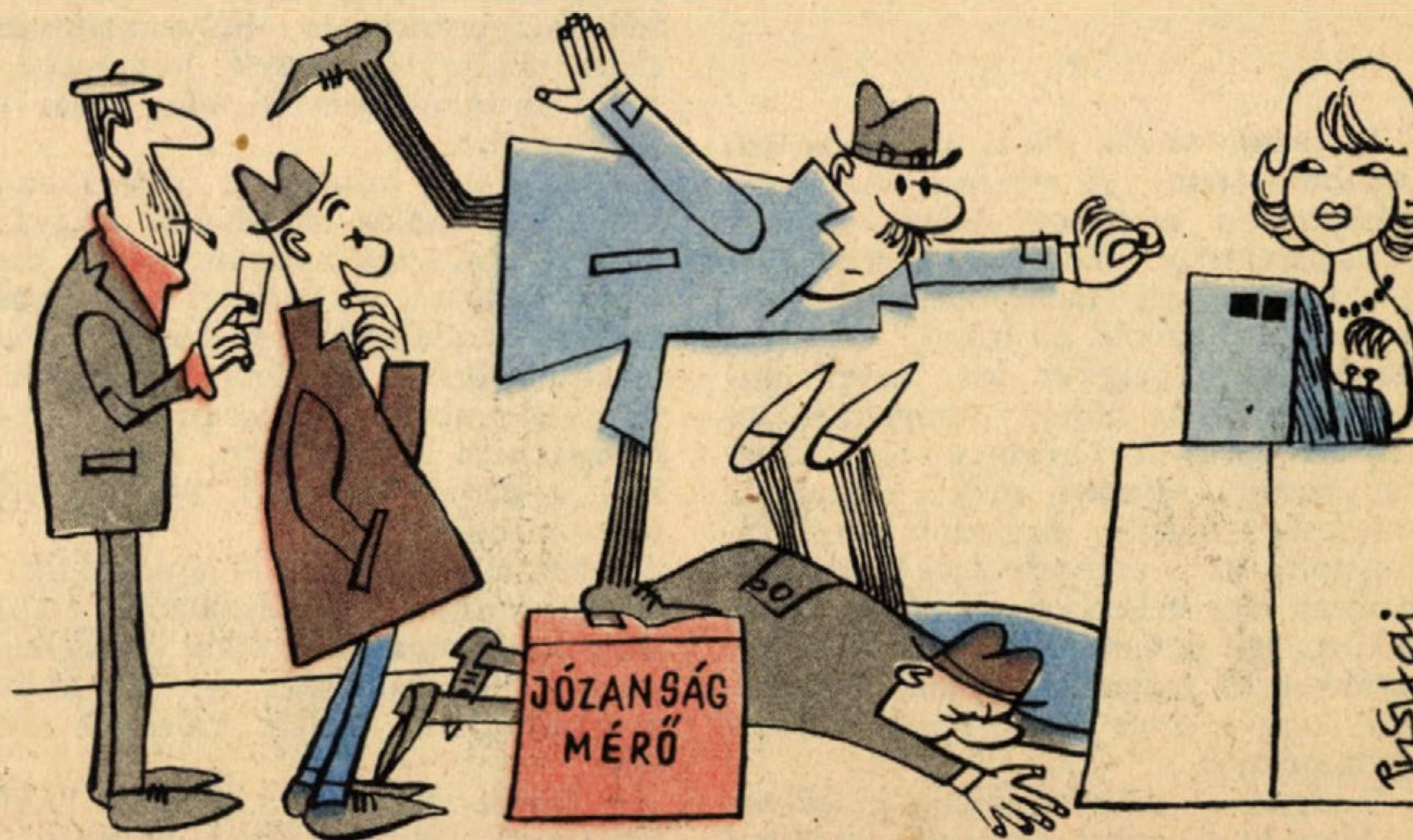
Az ember csak akkor döbben rá balsorsára, amikor vigasztalják.

A valóban szerény és önzetlen ember senkiben sem csalódik.

F. L.

Italboltban

Pusztai Pál rajza

Kürti András:

A MITTALON-ÜGY

(SZATIRIKUS KISREGÉNY) (3)

Tódorka leválasztott társbérleti lakása. Kis szoba. A lakás gazdája a titkos megbízatást követő éjszakát nagyon rosszul töltötte, szemernyit sem aludt. Mint egy jobb sorsra érdemes fakír, törődötten kászálódik le reggel agglegényi nyoszolyájáról, bocsánatkérő pillantást vet a súlyzói felé, bevánszorog a mosdófülkébe. Megborotválkozik, pancsol egy kicsit, aztán öltözködni kezd. Kitekint az utcára. Valami csatornát, vagy a jó ég tudja, mit áshattak ki ott az éjszaka, a légkalapács ütemére rázkódott vele az ágy. Ezért sajog minden porcikája. Hajnal felé az úttestbontogatók átadták a stafétabotot a tejeseknek. Ha világbajnokságot írnának ki: a teherautó platójáról ki tudja a legnagyobb erővel, és az ezzel járó maximális csörömpöléssel a földhöz vágni a kannákat, a pesti tejesek tíz decibel előnyt adhatnának bármely más náció versenyzőinek. Valóságos csoda, hogy e rideg bánásmód következtében a kannatej nem köpülődik vajjá. Talán sajátos összetétele magyarázza, hogy folyékony állapotban marad.

Tódorka befejezi természettudományos elmélkedését, nagyot sóhajt és bánatosan indul a munkahelyére.

*

A Kőbányai Fonálmerevítő Gyár újítási irodája. Ott ül Tódorka az íróasztala mögött és homlokát ráncolva töpreng. Tegnap este valami nagyon fontos feladatot bízott rá a Főnök. Mit is? Ó, ez az átkozott feledékenység! Koncentrálni kell! Hogyan is történt? Először összeszidta a késésért. Kifelé jövet pedig ő hordta le Jencit. De mi volt közben? Éles telefoncsöngés zökkenti ki elmélyült töprengéséből. Felemeli a kagylót.

– Halló, itt X Négy!

– Ne bolondozzék, Tódorka kartárs! Megismertem a hangját. Szeménné beszél a titkárságról. Az igazgató elvtárs várja. Sürgősen jöjjön, legyen szíves!

– Rohanok. Kezitcsókolom.

*

Igazgatói szoba. Nem is szoba ez, inkább terem. A végében hatalmas íróasztal, a sarokban ijesztő méretű páncélszekrény. Baloldalt hosszú tárgyaló-asztal, itt tanácskozik minden kedden az üzemi agytröszt. Végül, a terem másik végében kis, kerek asztalka, körülötte néhány kényelmes fotel. Az igazgató, Drózer elvtárs, hosszú, sovány, savanyú ember, e meghitt szögletben fogadja magasabb rangú látogatóit, itt vendégeli meg hivatalos barátait egy feketével. Kivételes esetekben egy pohárka reprezentációs konyakkal. Ő maga nem iszik. Sem kávét, sem szeszes italt. Puritán. Mert gyomorbajos.

Tódorka jóízűt mosolyog magában. Mert ki ül most az egyik fotelben?

Kinek a poharába tölt Drózer elvtárs a konyakból? Kire néz azzal a szeretetteli atyai pillantásával, amelyet évenként két ízben reszkíroz meg, egyszer a napközi beindításakor, másodszor a nyugdíjba menők búcsúztatási ünnepségén? Senki másra, mint őreá, Tódorka Péterre!

– Olyan megtiszteltetés érte önt, kedves Tódorka kollégám, melynek fénye a mi egész kollektívánkra kisugárzik. Gyújtson rá! – nyit ki egy fekete pácolt fadobozt. – Ne abból, itt a baloldali rekeszben cseszterfildet is talál. Az állítólag a legjobb. Én nem tudom, én nem dohányzom. Parancsoljon tüzet. Így ni. Mondja, mióta is dolgozik nálunk? Mióta ismerjük mi egymást?

– Tíz éve – rebegi Tódorka meghatottan. – Tíz éve dolgozom itt. És tíz perce ismerjük egymást.

– Hát igen – siklik át a felelet második pontján Drózer. – Tízévi szorgalmas munka, mely most nyerte el méltó jutalmát. De erről majd később. Előbb még árulja el, ezt az évtizedet végig az újítási irodán töltötte, vagy más munkakörökben is tevékenykedett?

– Ebben a gyárban, kérem, én már minden voltam. Talán csak konyhalány nem. Dolgoztam mint raktáros, bérelszámoló, utó- és előkalkulátor, meós és programozó, diszpécser és félig függetlenített kultúrfelelős. Nyolc hónapig vezettem az üzemi napközi otthont, működtem a gyártáselőkészítési osztályon és fél évig a telefonközpontost is helyettesítettem, mert szült. Ne tessék haragudni, a többi munkaköröm hirtelen nem jut az eszembe.

– Ez az! – szögezi le irigy sóhajjal Drózer. – Csakis ez lehet a magyarázat. A választás nyilván azért esett éppen magára, mert ilyen sok tapasztalattal rendelkezik az üzemi munka legkülönbözőbb területein. Univerzális szakember! Férfiasan bevallom, eleinte arra számítottam, hogy én leszek a szerencsés jelölt. Pechem volt. Mint mindig.

– Bocsánatot kérek – érdeklődik az üzemi munka legkülönbözőbb területein nagy tapasztalatokkal rendelkező univerzális szakember –, ha szabad megkérdeznem, miféle választás esett rám?

– Persze, hiszen ön, kedves Dudor kartársam, nem tudhat semmit az előzményekről. Múlt kedd óta folytat vizsgálatot az üzemünkben egy főhatósági rendkívüli bizottság, Bokros miniszterhelyettes elvtárssal az élén. Egyenként tanulmányozták az összes személyi lapokat, szakmai, politikai minősítéseket és a legkülönbözőbb módszerekkel még külön értesüléseket is gyűjtöttek egyes dolgozókról. Elsősorban a vezető állásúakról, de néhány alacsonyabb beosztásban tevékenykedő munkatársunkról is. Az ország egy bizonyos részében ugyanis felépült egy bizonyos üzem. Magam sem tudom, hogy hol, a címet a miniszterhelyettes lezárt borítékban adta át. Velem csak annyit közöltek, hogy népgazdasági szempontból egészen különleges jelentősége van ennek a gyárnak. Olyan horderejű vállalkozás ez, hogy az ide kerülő dolgozókat ez a minisztériumi külön bizottság választja ki. Akadtak nagy trösztök, országos hírű gyárak, ahol egyetlen személyt sem vettek listájukra, senkit sem találtak alkalmasnak. Apropó, Bódor kolléga, önnek milyen képesítése van?

– Mindenféle. Amit csak el lehet képzelni. Tíz éve, amióta ide betettem a lábam, kérem, én egyfolytában tanulok. Elvégeztem egy galvanizálási, majd egy finomoptikai tanfolyamot, tűzoltó, telefonkezelő, légoltalmi kiképzésben részesültem, letettem a higanygőz egyenirányító berendezés kezelésére jogosító vizsgát, részt vettem és kitüntetéssel vizsgáztam egy hathetes varrásszabás tanfolyamon, satöbbi, satöbbi. Pillanatnyilag elsőéves levelező hallgató vagyok a bölcsészkaron, a finnugor és néprajz szakon. Nem dicsekvésből mondom, de minden tanfolyamra beiratkoztam, amiről felletteseim azt mondták, hogy szükséges az éppen aktuális munkaköröm betöltéséhez. Csak egy kis baj adódott mindig. Valahogy úgy alakult, hogy mire elvégeztem egy iskolát, időközben már egy más helyre tettek át. Ahol a feladatom jó ellátásához megint más tanulmányokat kellett folytatnom esti vagy levelező tagozaton. Nem panaszképp említem, belátom, hogy ez kellett a fejlődésemhez, de ez a sok magolás egy kissé megviselt. Ugyanis egy idő óta belül a koponyámon körbe, elég gyakran és egyre növekvő gyorsasággal...

– Értem. Fáj a feje. De az új helyen majd egykettőre rendbe jön. A feltételek – ragyogóak! A jelenlegi fizetése kétszeresét kapja, ingyenes lakást a gyári kolónián. A munkaidő csökkentett, heti harminchat órás. Nos, barátom, mit szól ehhez?

– Tessék mondani, igazgató elvtárs, nem veszélyes ott nagyon a munka? Sugarak? Robbanóanyagok? Bacilusok?

– Szó sincs róla. Bokros miniszterhelyettes felhatalmazott, hogy közöljem önnel: ez a világ legveszélytele-

nebb üzeme. Tiszta, oxigéndús, pormentes hegyi levegő, a gyár körül virágos rétek, kolompszó, madárdal, kissé távolabb zúgó fenyvesek. Lehet, hogy tölgyek, ezt nem tudom biztosan. És amit nem tudok biztosan, azért nem vállalom a felelősséget. Visszatérve a tárgyra, drága barátom, ilyen ajánlatot csak egyszer kap az ember az életben. Ragadja üstökön a szerencséjét. Éljen a soha vissza nem térő alkalommal, és így tovább, és így tovább! Nos?

– Kérdezhetek előbb valamit?

– Természetesen.

– Milyen tanfolyamot kell az ottani munkához elvégeznem?

– Legjobb tudásom szerint semmilyent.

– Rendben van. Vállalom.

– Nagyszerű. Hát akkor figyeljen ide. A minisztériumi bizottságnak két kikötése van. Senkinek se mondja meg, hogy hová szól a kiküldetése. Postáját címeztesse a minisztériumba, majd onnan továbbítják. A másik: amilyen hamar csak lehet, foglalja el új munkahelyét. Ez a miniszterhelyettes személyes kívánsága. Úgy látszik, nagyon nagy szükség van ott magára.

– Mindkét feltétel teljesítését örömmel vállalom.

– Kitűnő ember ön, tisztelt Tudorek kolléga. Szívből sajnálom, hogy eltávozik körünkből, de vigasztal a tudat, hogy képességeihez, példás magatartásához méltó helyre állítja a kormányzat bizalma. És a neve itt marad örökké a szívünkben. Ez világos. Azt hiszem, akkor végeztünk is. A titkárnőm majd elintézi az átjelentkezést, és kétezer forint költözési hozzájárulást is biztosítunk magának.

Drózer igazgató feláll, odasiet a páncélszekrényhez és átnyújtja Tódorkának a piros viasszal lepecsételt borítékot. Két kézzel rázza meg Tódorka jobbját és egészen a folyosóig kíséri ki. Mindkettőjük szeme csupa könny. Drózeré az irigységtől, Tódorkáé a meghatottságtól.

*

Újra az újítási irodában. Tódorka áhítattal vágja fel a borítékot. Kék színű, aranyszegélyes karton hullik ki belőle.

Munkavállalói igazolvány a Bakonytündériben levő Mittalon Gyárba! És egy levélke!

„A Bakonytündériben székelő Mittalon-gyár kollektívája szeretettel és türelmetlenül várja Tódorka Péter kartárs mielőbbi jelentkezését és munkába állását.

Előre, a mittalon-gyártás rohamos fejlesztéséért!

Papinkó Csaba
vezérigazgató s. k."

A szerencse fia töprengve nézegeti a kartont. Mittalon, mittalon, mintha ezt a nevet már hallotta volna valahol? És ez a Bakonytündéri is olyan ismerősen hangzik!

Hopp, megvan!

Hiszen éppen ezt említette tegnap a Főnök, csakhogy neki már egészen kiment a fejéből. A titkos megbízatás pont oda szól, ahová a hivatalos! A peches Tódorkára rámosolygott Fortuna istenasszony! Két legyet üthet egy csapásra! És semmi tanfolyam!

Boldogan táncolja körbe a szobáját!

(Folytatjuk)

ESŐS IDŐ

SZÖR NYE TEGEK

Nem szóltam akkor, amikor fekete és citromsárga arcú, lila és piros madártoll-hajjal díszelgő kirakati babák jelentek meg a divatüzletek üvegtáblái mögött. Nem tiltakoztam az ellen sem, hogy más babáknak nincs fejük, és hanyag eleganciával hordott öltönyükből csak egy-egy modern vonalú nyak emelkedik ki. Felnőtt bábukról van szó, gondoltam, ők tudják, hogy mi jó nekik.

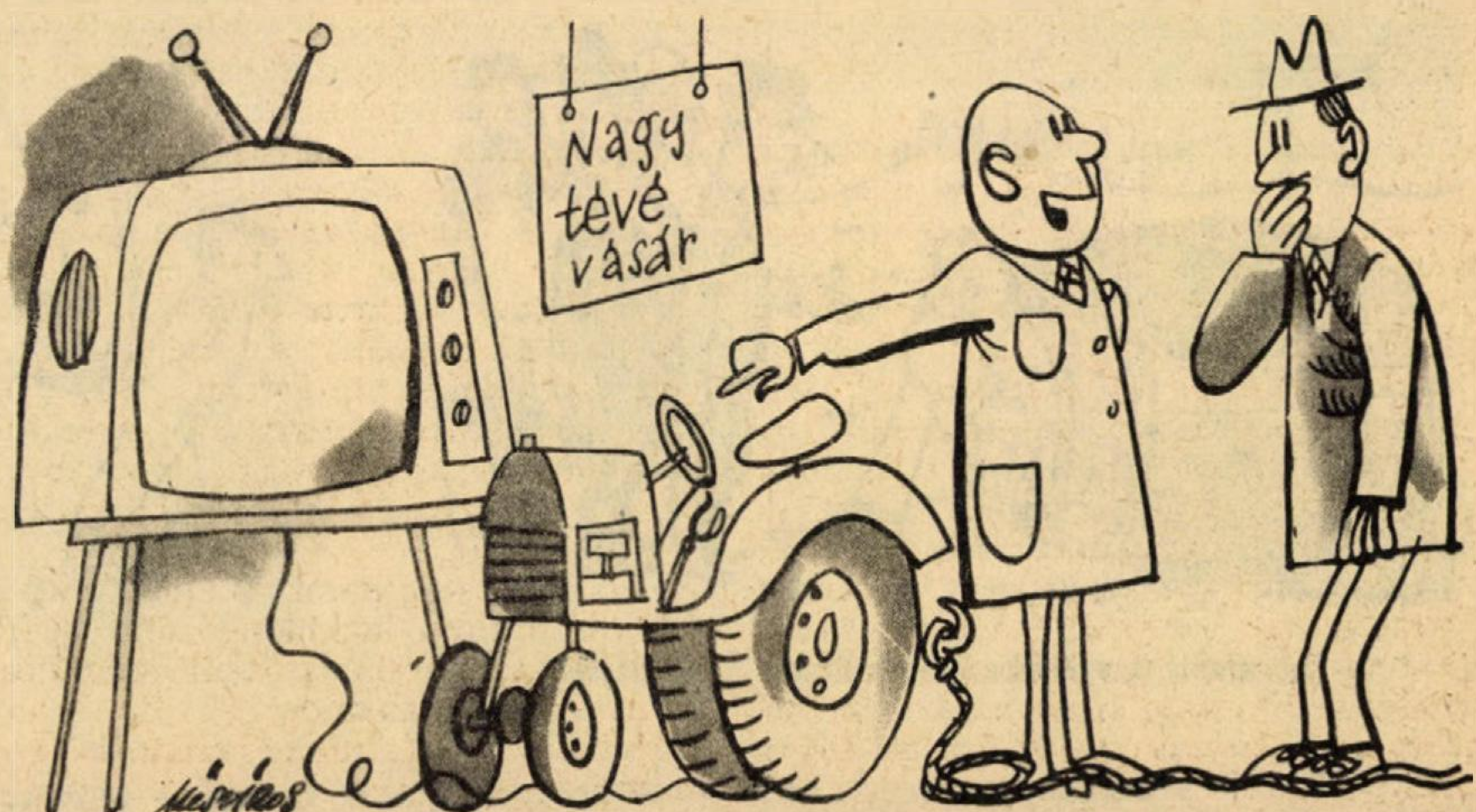
De azt nem nézhetem szótlanul, hogy most már a gyerekbábuk is a vesztükbe rohannak!

Követelem, hogy az orvosok vizsgálják meg azokat a kis szörnyetegeket, akik a Rákóczi úti Szivárvány Áruház kirakatában rémítik a gyanútlan járókelőket. Remélem, ha idejében intézkednek, gyógytherápiával, plasztikai műtétekkel, kozmetikával vagy lelki ráhatás útján még vissza lehet vezetni őket az emberszabású próbababák népes táborába.

K. A.

Komplett készülék

Mészáros András rajza

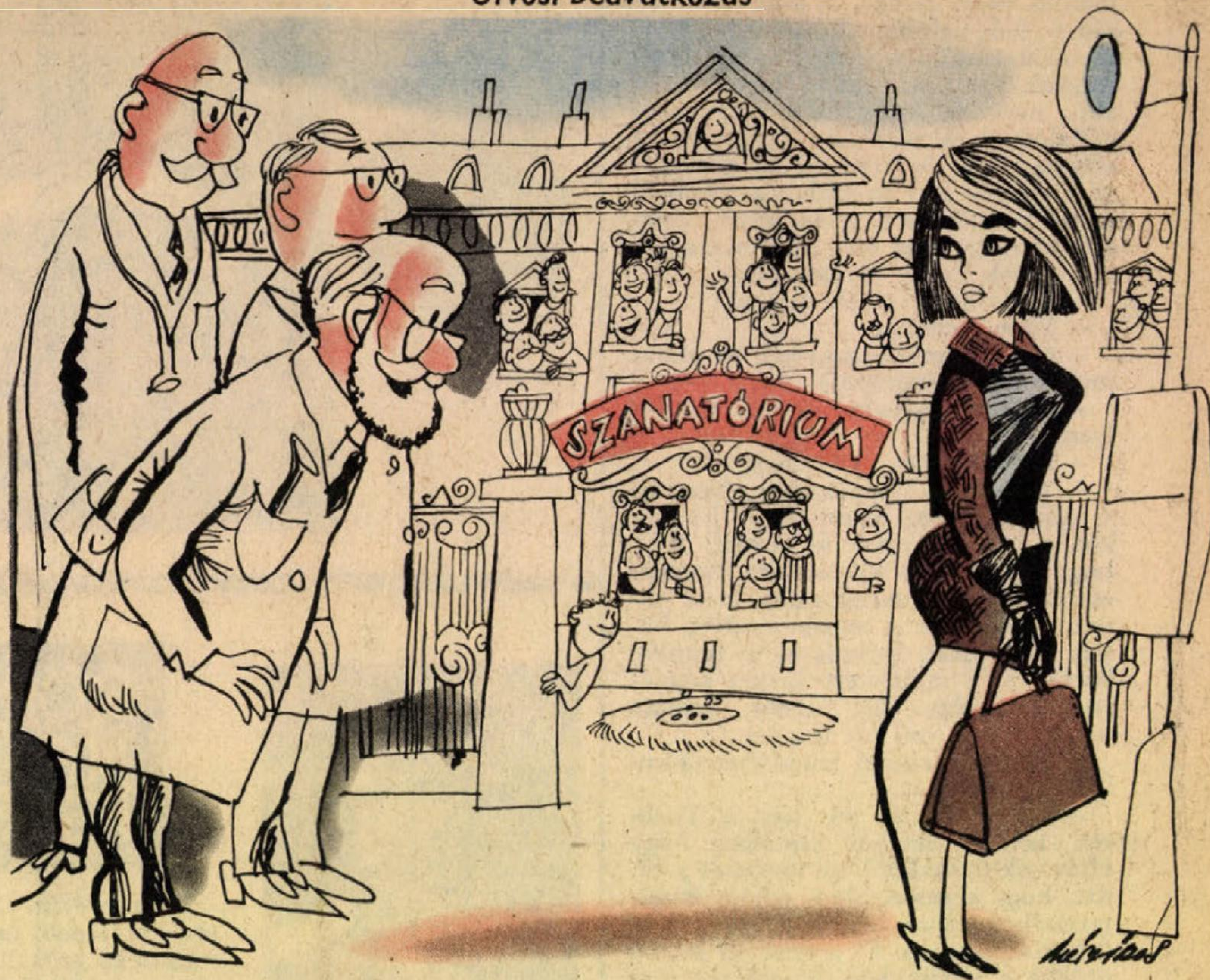

– Ezt a gyerek elvontatásához ajánljuk!

Foci

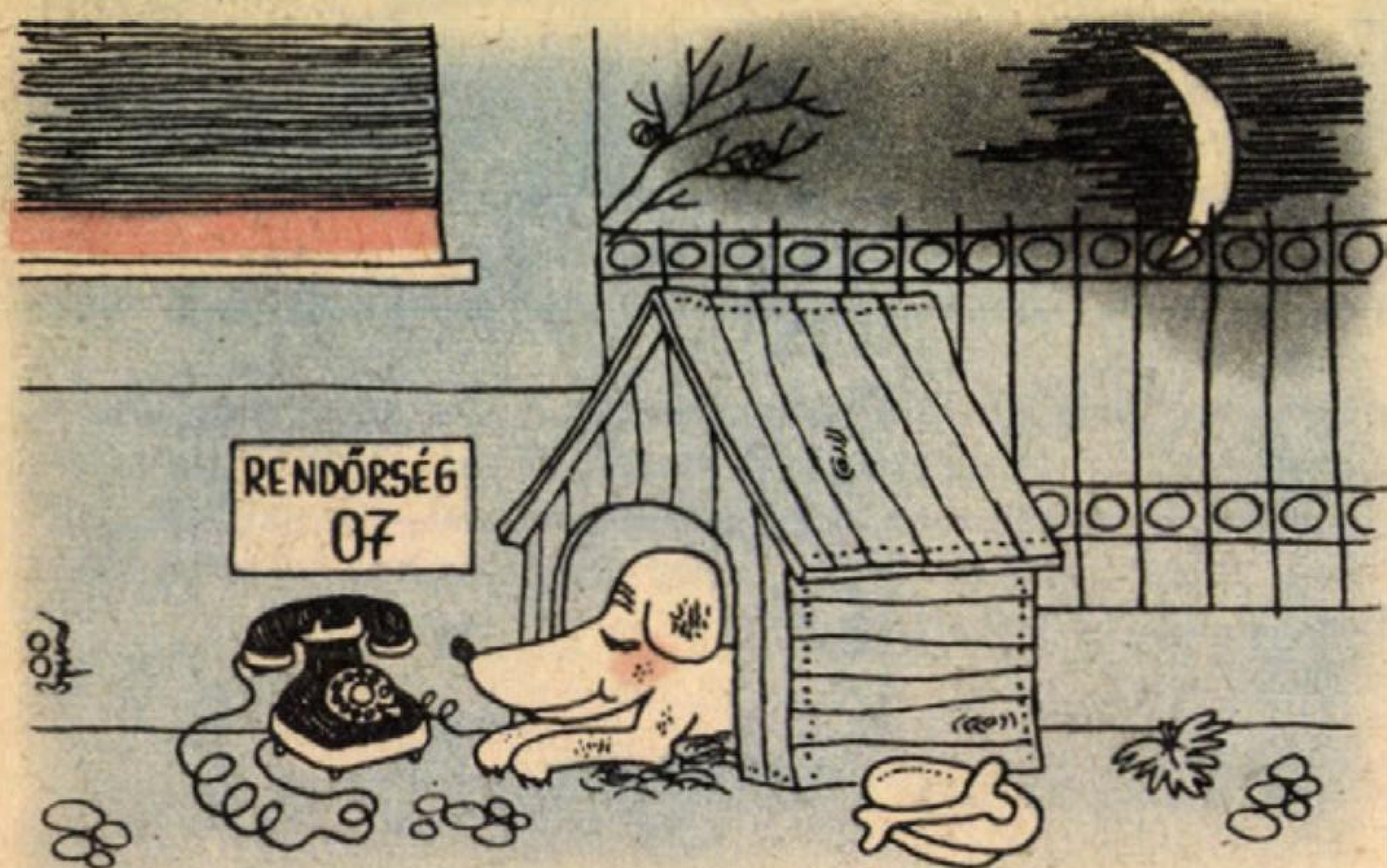

Orvosi beavatkozás

– Betegeink nyugalma érdekében megkérjük, hogy reggelenként más megállónál szíveskedjék várakozni . . .

Óvatos házőrző

A TERMÉSZET LEGYŐZI A GÉPET

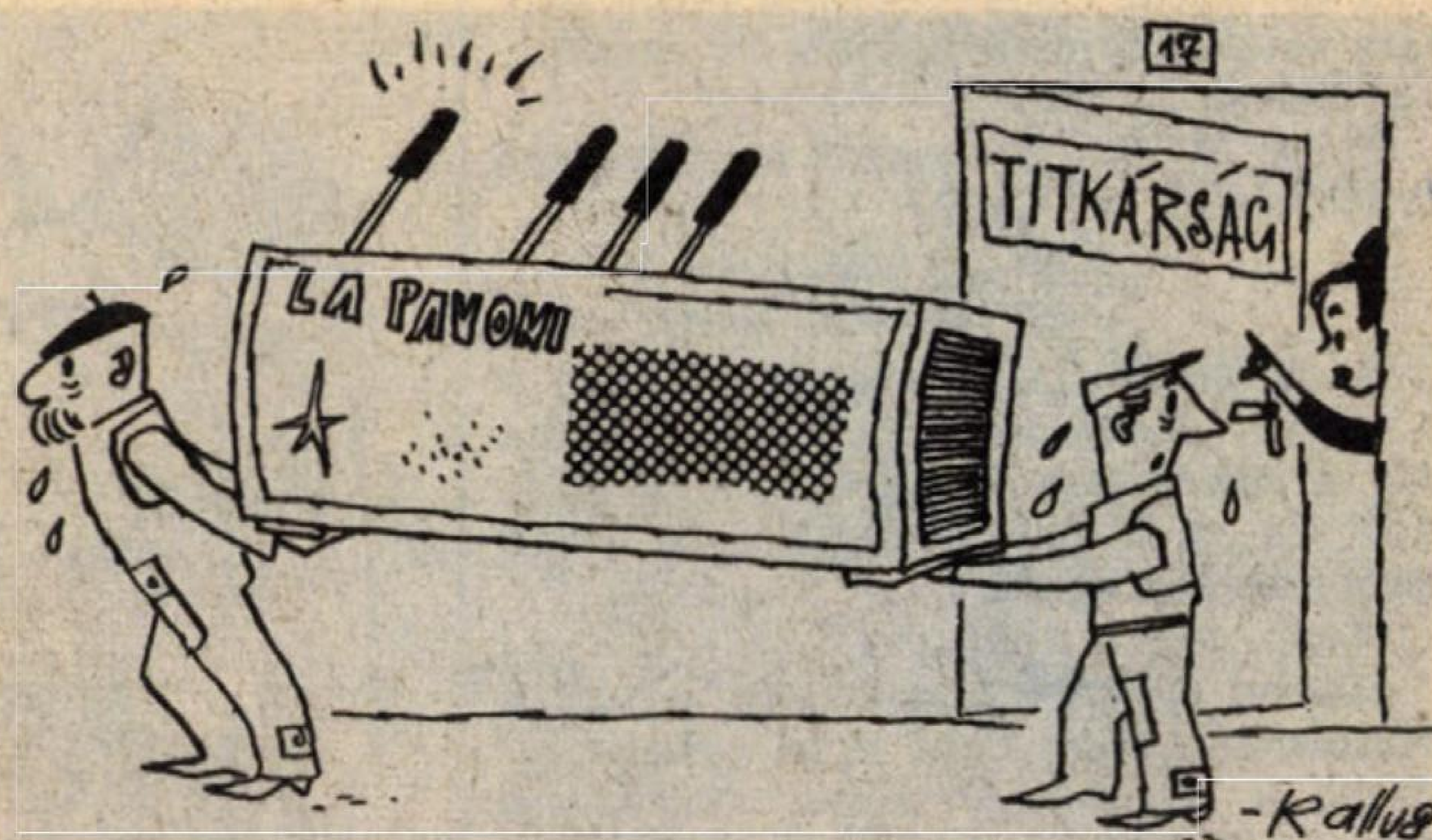
A gőgös ember hiába alkot csodálatosabbnál csodálatosabb gépeket, a természet élő erői néha hatalmasabbak. Ezt a tanulságot lehet leszűrni abból is, hogy az ausztráliai Melbourne-ben egy hatalmas papírgyár önműködő gépsora megállt. Hosszas vizsgálódás után kiderült, hogy a gépóriás elektromos központjában egy kisegér rövidzárlatot okozott. Nem lehet azt a természetet csak úgy uk-mukfuk mindig leigázni!

Küldöttség

– Legalább a szüretre adja kölcsön a hordóját!

Túlzott kávéfogyasztás

– Ide hozzák, kérem!

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343–100. *142–220. – 64.6667 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504